XVI. évfolyam 30. szám Ára: 1 forint 1960. július 28

Ludas Matyi

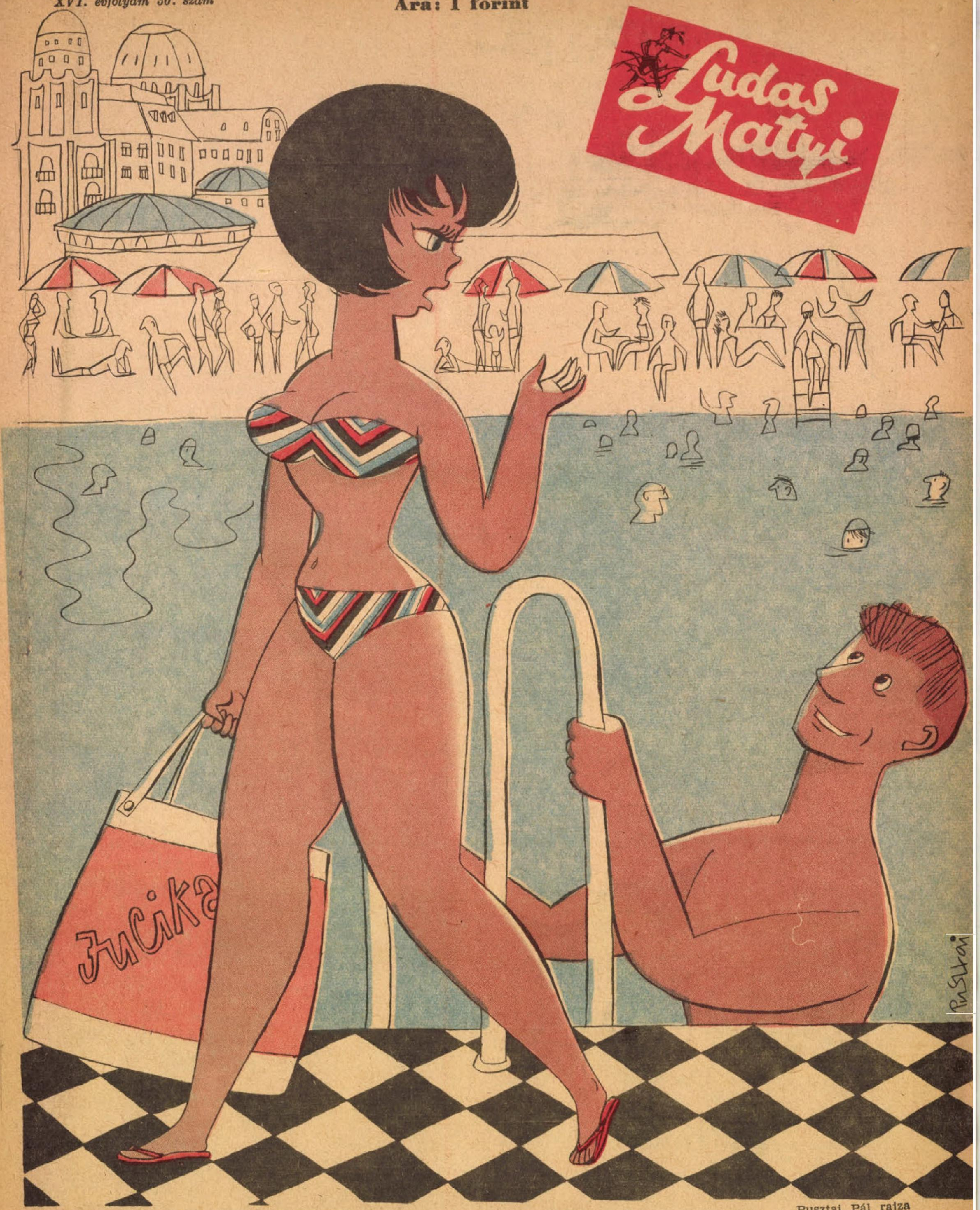

Pusztai Pál rajza

— Mi az, Jucika, maga itt, a címoldalon?
— Igen. Kiszöktem, mert az Adenauer mellé tettek...

LEVÉL a jutalom-üdüléstől

Kedves Igazgató Úr!

Széles e hazában Ön a legboldogabb ember, mert esténként abban a meggyőződésben hajtja álomra a fejét, hogy felettesei és beosztottjai egyaránt jó véleménnyel vannak kiváló szakmai képzettségéről, valamint egyéb emberi tulajdonságairól. Zavartalan és nyugodt az álma, ha lefekvés előtt arra gondol, hogy Önnél alkalmasabb igazgatót még lámpással sem lehetne találni a vállalat vezetésére. Úgy érzi Ön, hogy beosztottjainak nemcsak felettese, hanem szerető atyja is és nemcsak beosztottja feletteseinek, hanem szerető gyermeke is.

Persze mindenütt vannak elégedetlenkedő és bajkeverő elemek, akik felfújják a dolgokat. Így van ez az Ön vállalatánál is, de az efféle próbálkozásokat Ön, igen bölcsen, figyelmen kívül hagyja, ami bizonyságot szolgáltat idegrendszerének kitűnő állapotáról. Legutóbb például a vállalati értekezleten szóvá tették, hogy Ön a legélesebb vitában is igazat ad mind a két félnek, pedig helyesebben tenné, ha így vagy úgy állást foglalna s az egyik vagy a másik fél javára döntene. Mikor Balajti pénzügyi előadó közbeszólt, hogy „Ez a tömény opportunizmus!”, mindenkiben meghűlt a vér, csak egyedül Perlaki, a bérelszámolóból, nem vesztette el lélekjelenlétét és lelkesen megvédte Önt. Felszólalásában kifejtette, hogy nem lehet Önt opportunistának nevezni, mert Ön szívesen döntene az egyik fél javára, ha ezzel nem kellene a másik fél ellen döntenie.

Meg kell hagyni: Ön nem védekezett, de az elhangzottak cáfolataként ismertette az egyébként is napirendre tűzött Boglár András raktárkezelő lopási ügyét. A jegyzőkönyvek tanúsága szerint Boglár — mint azt elismerte — motorokat, szerszámokat, fúrófejeket és más egyebet is eltulajdonított a vállalattól és noha az ügy csak ősszel kerül a bíróság elé, Ön máris alacsonyabb munkakörbe helyezte Boglárt, ami havonként 500 forint keresetcsökkentést jelent számára

Ezek után, az elmúlt napokban került sor arra a kéthetes külföldi üdülésre, amelyre a vállalat még május elején, nem tudván viselt dolgairól, Boglár Andrást jelölte. Mintha közben mi sem történt volna, Ön, kedves Igazgató Uram, meleg szavakkal elbúcsúztatta Boglárt, aki a csoporttal együtt hétfőn reggel útrakelt és ma már boldogan ficánkol a Keleti-tenger napsütötte partjain. Mert, ha már megvolt az útlevele — mondja Ön —, miért is ne engedte volna el pont Boglár Andrást jutalom-üdülésre?

Csak arra vagyok kíváncsi, hogyan fog majd Ön erről beszámolni a legközelebbi vállalati értekezleten?

Földes György

Bandi és a kékmadár

Hogy a boldogság mennyire bonyolult és viszonylagos valami, arra szabad legyen elmondanom a szűkebb hazámból érkező hírek közül a legújabbat: G. Bandi is boldog végre . . .

Földimet, ki havonta-kéthavonta feljön és az otthoni hírekről beszámol, minden alkalommal külön faggatom közös ismerősünk, Bandi boldogtalanságai felől. Szenvedélyes vadásza a pénznek, családi vonás, apjától örökölte, aki életét a vagyon utáni hajszában élte föl, s a fiú a változott viszonyok ellenére is műveli ezt az egyre nehezebbé váló és egyre kockázatosabb sportágat.

De a gyarapodástól remélt igazi boldogságot mind ez ideig sehogyan sem tudta megtalálni.

A kis vidéki városban elsőnek vett televiziót és amikor földim újságolta a hírt, kíváncsian kérdeztem:

– Gondolom, boldog vele, mi?

– Áh – legyintett földim –, dehogy boldog, már másnap sírt, hogy a drága pénzen vásárolt készülék nem működik, szakemberek egymásnak adják a kilincset és nem is a költség bántja, elvégre pénzzel bírja, csak a kudarc. Szépen kigondolta, hogy mindenki irigyelni fogja érte és a remény semmivé lett, mindenki röhögte.

Azóta persze jó a televízió, már a következő héten jó lett, ám Bandit közben más boldogtalanság érte. Autót vett, hogy azzal legyen boldog, ám bajok seregét hozta rá a kocsi, karambolozott, fának ment, hetekig nyomta a kórházi ágyat és annyira elkeseredett, hogy vett egy villát a Balatonon.

– Hát most már csak boldog? – kérdeztem földimet, amikor a villa hírét újságolta.

– Most a legboldogtalanabb – hangzott a válasz, – a vétellel ugyanis becsapták, a telekkönyvi átírás körül olyan súlyos bonyodalmak támadtak, hogy pörbe keveredett és egyre bonyolultabb az ügy.

Földimmel, ki ezután vagy fél évig nem jött, tegnap este a Nyugatinál futottam össze. Viharos örömmel üdvözöltük egymást és nyomban sorolni kezdte az otthoni híreket.

– No és Bandi? – kérdeztem végül. – Mitől boldogtalan mostanában?

És előre nevettem a válaszon.

– Tévedsz, öregem – válaszolta földim. – Talán életében először boldog igazán.

Kérdem nagy csodálkozva, hogy mi történt.

– Ma délben rohanok a főutcán, kifelé az állomásra – meséli földim –, hát ki toppan elém? Bandi! Frissen borotvált, piros, mint az élet, kezében kis bőrönd, s ahogy meglát, megölel, megcsókol és lelkesen szaval: „Nézz rám, drága barátom, én vagyok e pillanatban a világ legboldogabb embere!”

– Hálistennek – mondom –, csakhogy végre ezt hallom tőled. És minek köszönhető?

„Képzeld – válaszolja –, a főtárgyalásig szabadlábra helyeztek!”

Kisjó

Élelmes tudós

Szűr-Szabó József rajza

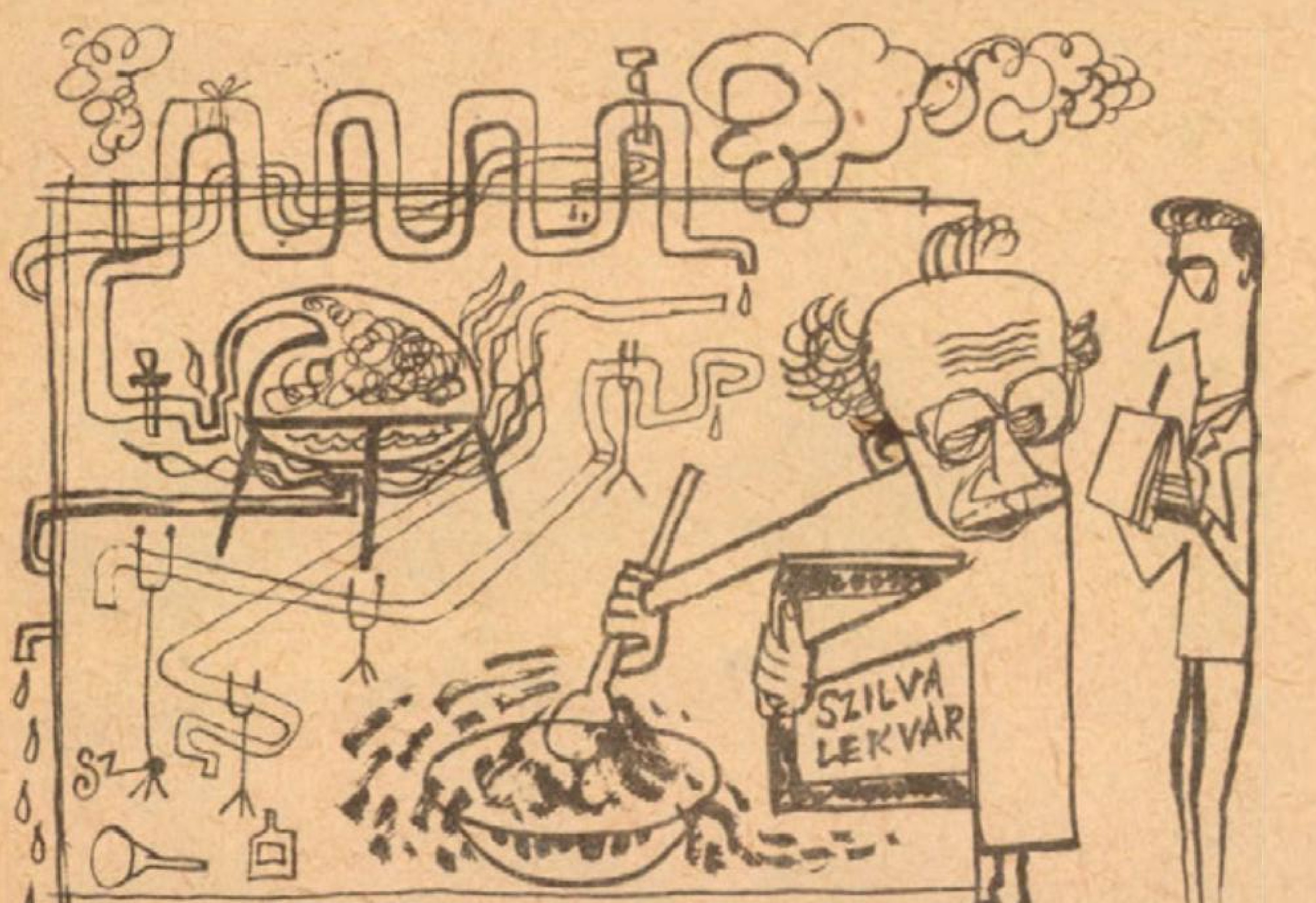

– Rájöttem, hogyan lehet lekvárból gyümölcsöt csinálni!

Tűsarok és nyári aszfalt

Mészáros András rajza

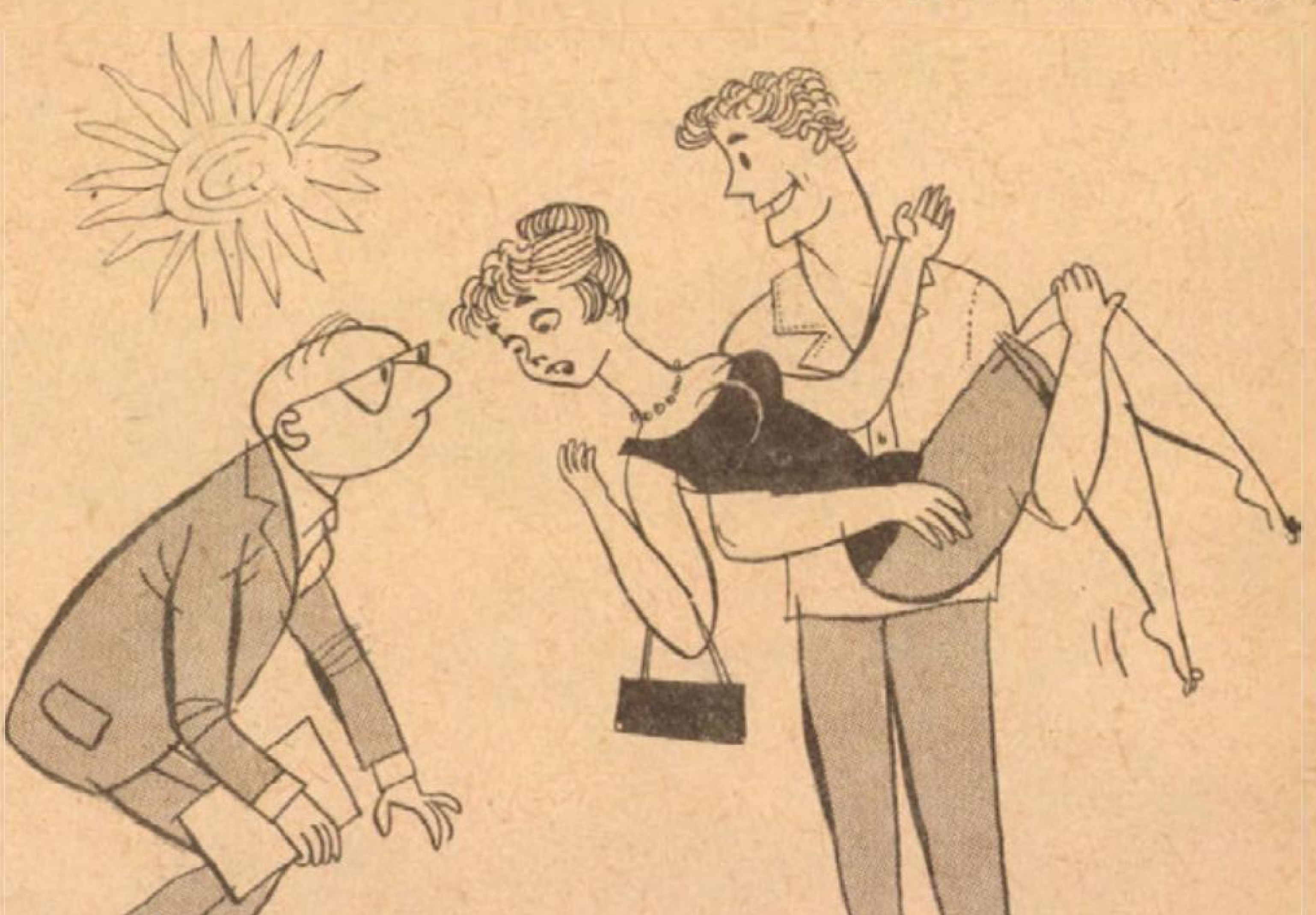

– Tessék csak kiemelni a cipőt, addig én tartom a hölgyet!

Világszemlélet

A Nemzetközi Lélektani Intézet megbízásából 27 évig végeztem kutatásokat az ember és a világ viszonyának kialakulásáról. Ez a nagyfontosságú intézet az UNESCO fennhatósága alatt működik, székhelye Párizsban van, a budapesti fiókintézet címe: Dagály út 9/b. II. emelet 3., özv. Kabócza Lajosné címén.

Amikor annak idején a feladatot megkaptam, tudtam, hogy nem lesz könnyű dolgom, mert az emberek általában csak annyit tudnak saját világnézetükről, hogy az rendkívül helyes, de a kialakulását már nem kísérték figyelemmel. Alkalmam volt a közel három évtized beható vizsgálódásai jóvoltából világot deríteni a közérzet, a kedély, az alanyi körülmények és a világról alkotott vélemény összefüggéseire. Munkám negyedik kötetéből idézek példákat, amelyekben a világszemléletet befolyásoló körülmények szerepelnek, majd maga a vélemény.

GYOMORRONTÁS. „Az élet siralom völgye, csak az érvényesül, aki hízelegni tud. Az igazi tehetséget nem méltányolják. Érdemes-e egyáltalán küzdeni. Mindegy, úgyis mindennek vége. Milyen rosszak a magyar filmek!"

INFLUENZA. „A villamoson fáztam meg, huzatosak a kocsik. Egy barátom írta, hogy Amerikában nincs huzat, mindenütt szélcsendrendelet van és az utasok ingyen cowboynadrágot kapnak. Hol vagyunk még ettől? Tengeri kikötőnk sincs. Felszedik az utcákat, attól röpköd a sok baktérium. Háború lesz."

LÁZ, 39.4. „A fehér embernek bealkonyult, elvesztette ellenálló képességét. Róma ledől, rabigába görbed. Petőfi rossz költő, a relativitásnak nincs értelme, az emberiség esztelenül szaporodik. Mivel töltsem el azt a néhány órát, amíg még élek? Legokosabb volna elpusztítani a világot."

ÍZÜLETI CSÚZ. „A sportőrület ellen kellene tenni valamit. Az időjárás is ettől romlik. Azelőtt nem volt ilyen az időjárás. A fiatalokkal komoly bajok vannak, azelőtt nem voltak ilyen romlottak, cinikusak, erkölcstelenek, udvariatlanok, műveletlenek és erőszakosak. Az áruellátás körül komoly hiányosságok vannak. Botrány, hogy milyen drága a ribizli. Nincs értelme, elég volt. Meg sem hallgatják az embert."

LEKÉSÉS AZ UTOLSÓ AUTÓBUSZRÓL. „Ez a világ megérett a hidrogénbombára. Ha csak egy hét múlva ütközünk össze egy másik bolygóval, már az is késő lesz. Milyen rosszak az emberek. Amerre csak néz az ember, gonoszság, irigység. Dögvész, kietlenség."

KIKAPOTT A FRADI. „Miért él az ember? Van-e élet a halál előtt? Sok hiba van még."

EGY JÓL SIKERÜLT TÜSSZENTÉS. „Átölellek, emberiség!"

Feleki László

Nem játék

Gerő Sándor rajza

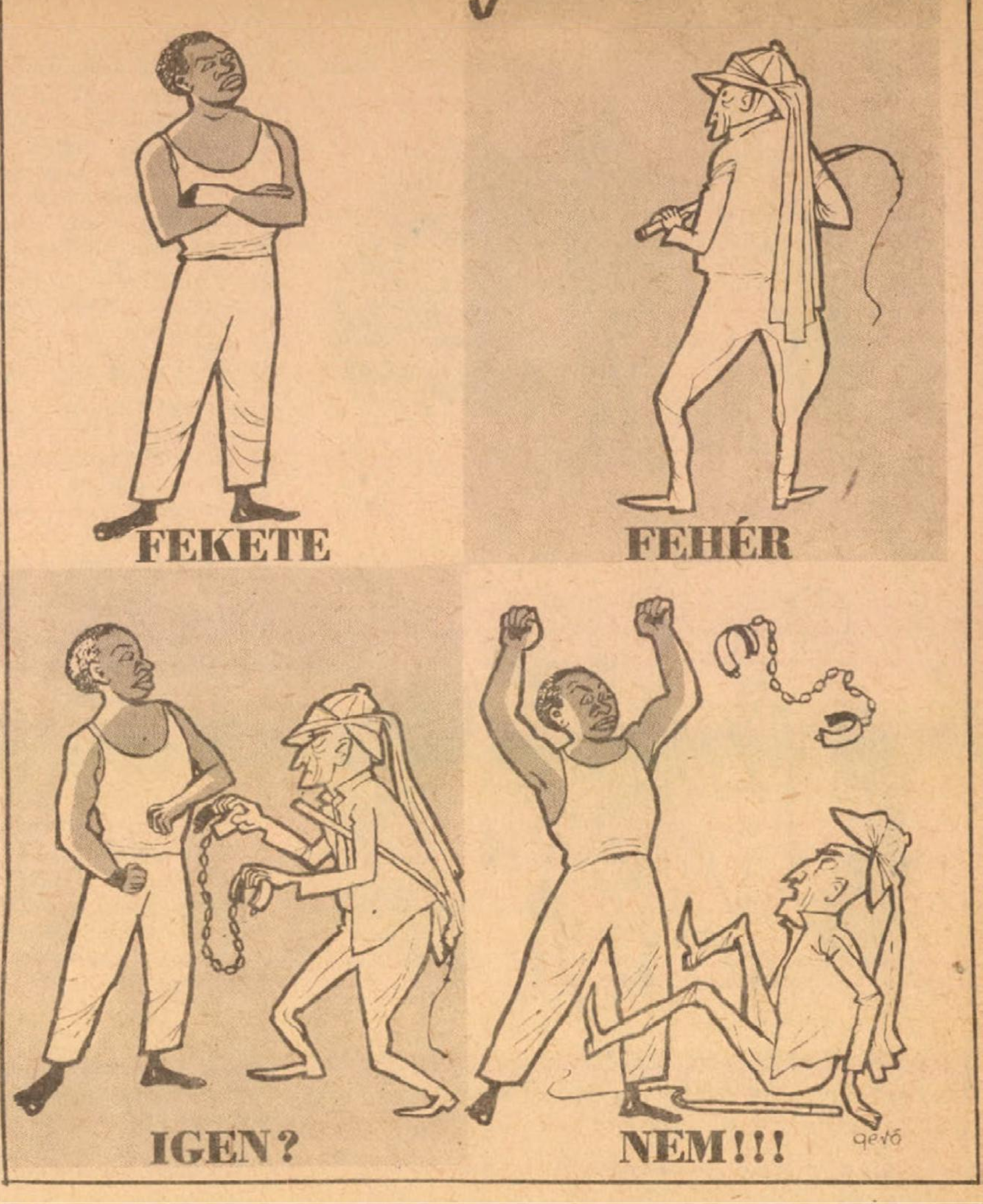

Már csak ez hiányzik a mellékutcákban

Szűr-Szabó József rajza

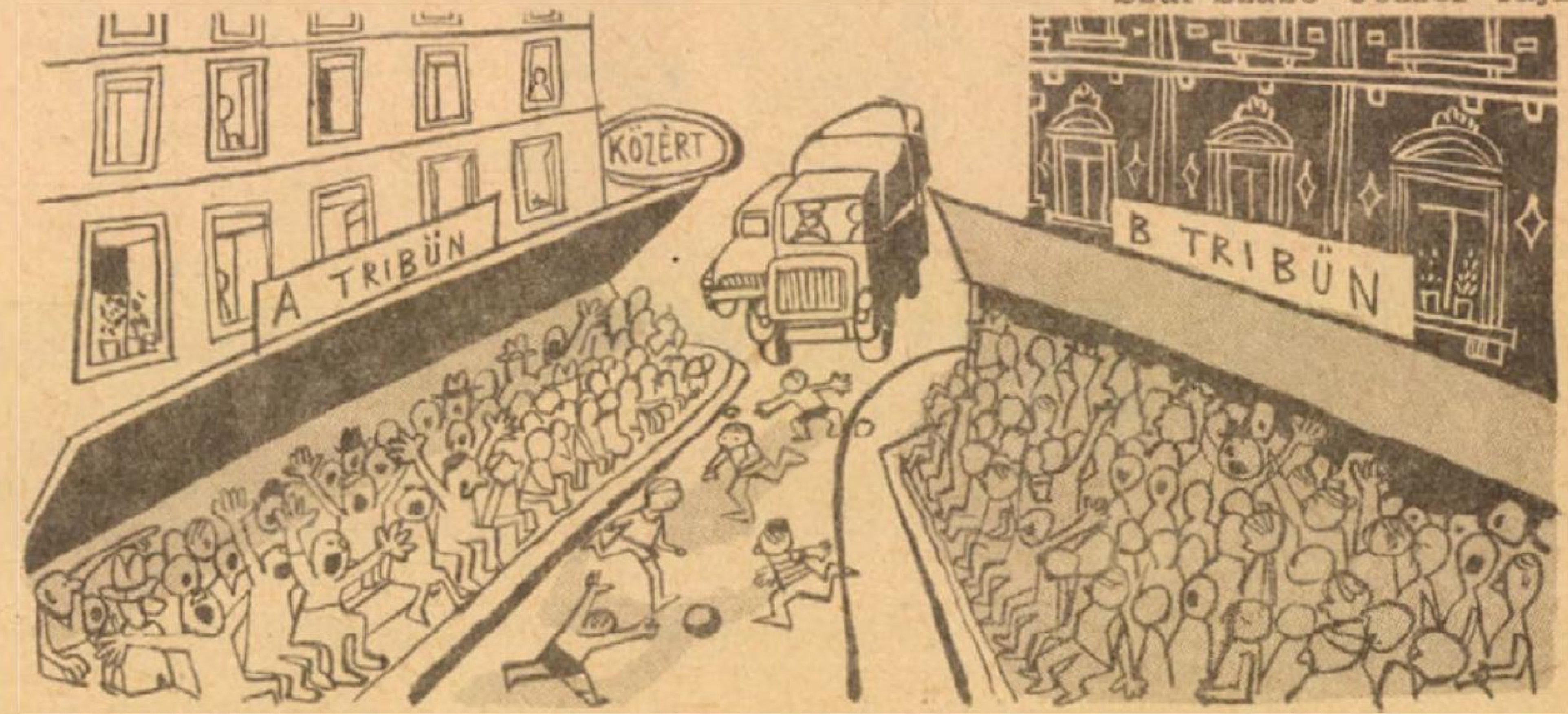

Vikend

Hegedűs István rajza

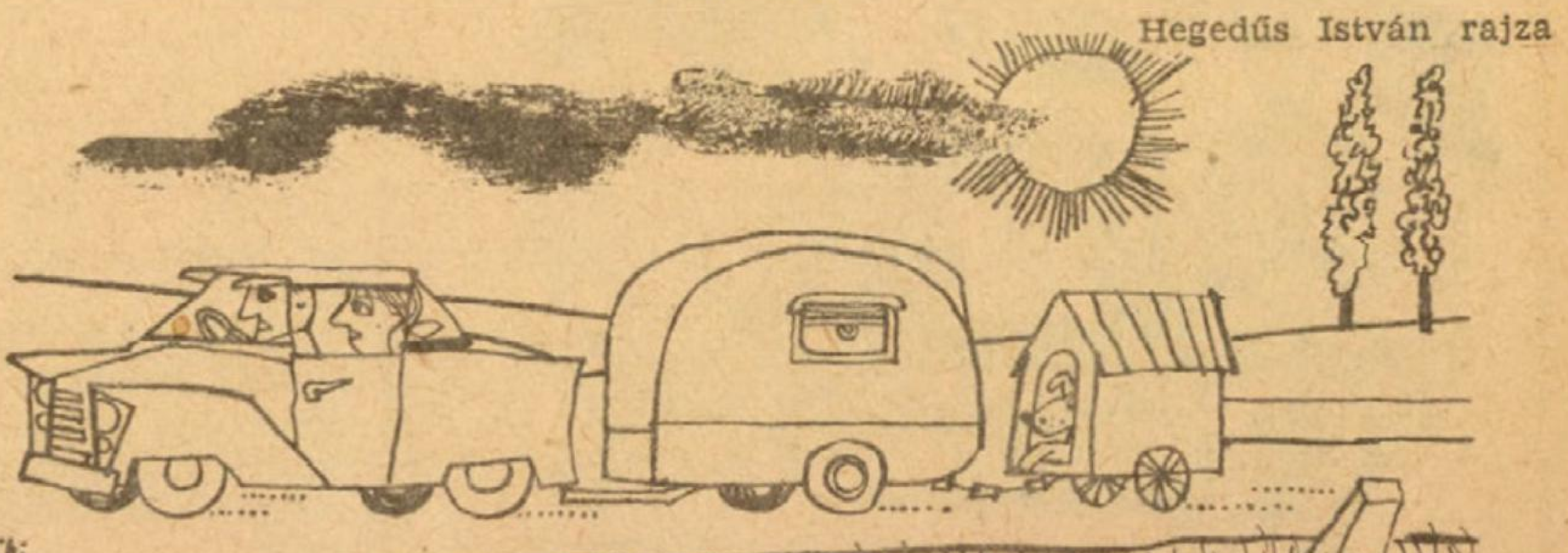

Kézre kerítik a hitlerista tábornokokat!

Toncz Tibor rajza

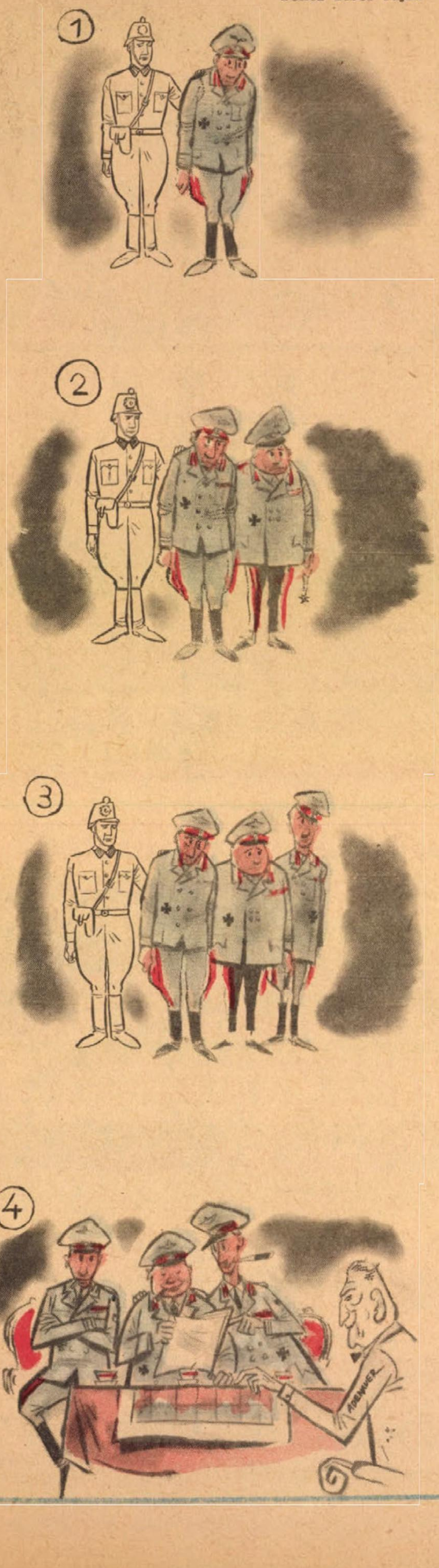

Igaz barát

Sándor volt az igaz barát neve, akihez hasonlóval kevéssel találkoztam még. Pedig nem is én voltam Sándor legigazabb barátja, hanem Eszter, a nagyon bájos kis tanítónő és vőlegénye, Kelemen János műtörténész. Sándornak irántuk táplált barátsága egyenesen megdöbbentő volt és nem ismert határt. Ő mutatta be Kelement Eszternek, ő bókolt eleinte Eszternek a fiú helyett és kért találkát a leánytól Kelemen részére. Színházba vitte őket, zenés éttermekbe, lokálokba hurcolta, s hogyha a leány „összecivódott” a műtörténésszel, Sándor résen volt és rendet teremtett közöttük.

Ilyen módon következett be az eljegyzés, majd az esküvő napja. Sándor intézett mindent s hogyan! A legnagyobb figyelmességgel, a taxirendeléstől a bevásárlásig mindent kivételes pontossággal és gyengédséggel. Ő volt a tanú, persze, majd a fiatalok lakásán a szűkkörű esküvői vacsora vendéglátó házigazdája is.

A fiatalok összevissza ölelgették Sándort, viharosan és őszinte szeretettel. Ő eközben talált még egy pohárkát az asztalon, s előbb ivott az egészségükre, majd váratlanul a hálószoba felé indult. – Úgy illik – mondta akadozottan –, hogy az ifjú párt a nászágyhoz kisérjem, mert még útközben összevesztek! – mondta derűsen és hozzátette még: – Mostanáig úgysem hagytalak magatokra, nem fogom az utolsó pillanatban elrontani a dolgot. Adjátok ide a kezeteket!

Azzal ünnepélyesen a hálószobába vitte kézen fogva a két fiatalt s hirtelen leült az ágyra, maga elé mosolygott, miközben a feje egy kissé megbillent s a szeme lecsukódott. Rettenetes álmosság áradt belőle, Eszter és János kétségbeesett szeretettel nézte.

Sándor felnyitotta a szemét és fáradtan mosolygott rájuk.

– Nagyon örülök, gyerekek, igazán örülök, igazán nagyon örülök ... – mondta mosolyogva és elégedetten sóhajtva elhevert az ágyon, karját feje alá téve.

Egy pillanat alatt mélyen elaludt, keresztben a nászágyon. Az ifjú pár az ágy fejéhez kuporodott és szomorúan simogatta egymás kezét.

S. P.

AZ EMBERRABLÓ

AVAGY HOGYAN LEHET PESTEN SZERELŐT KAPNI

Izgalmas detektívtörténet

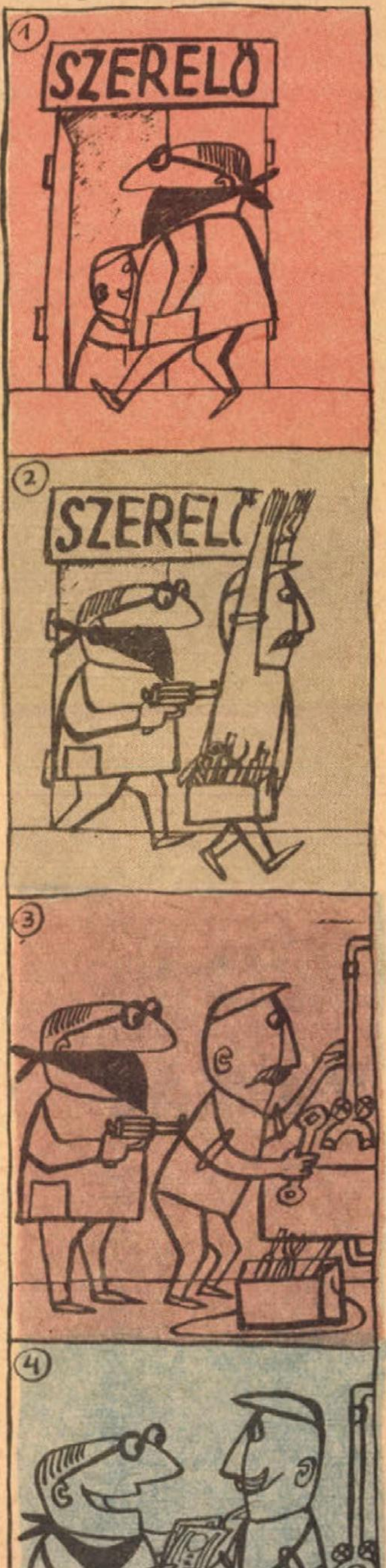

Csirke és közélet

Mint egyszerű átlagember, mint egy a milliókból, mint tizenkettő egy tucat, úgy vonultam ki a Teleki téri piacra. A kutya sem vetett ügyet rám.

Egy pár csirkét vásároltam. Egy jércét és egy kis kakast. És ezzel egyik pillanatról a másikra kiléptem az ismeretlenség szerény homályából, magamra irányítottam a köz figyelmét.

Alig tettem néhány lépést, már megállított egy asszony: – Hogy vette? – kérdezte, élesen szemügyre véve a két állatot.

– Hatvan forintért – válaszoltam a valósághoz híven.

Méltatlankodva csóválta a fejét: – Az ilyenek verik fel az árakat. Akik minden pénzt megadnak két ilyen nyamvadt semmiségért. Aztán persze, a falusiak már nem ismernek határt.

Megszégyenülve ódalogtam tovább, kezemben a bűnjelekkel. Egyszerre úgy éreztem magam, mint egy eszeveszetten költekező magyar nábob, aki őrült pénzdobálásával ráadásul hozzájárul a maszek-módon termelő és drágító kofaasszonyok és a dolgozó nők viszonyának élesedéséhez.

Alig tettem néhány lépést, midőn újabb nő lépett hozzám. Ez már alaposabban járt el. Kézbe vette csirkéimet, úgy saccolta súlyukat. Elfújta bőrükről a tollat, hogy meggyőződjék erőnléti állapotukról, majd így szólt: – Hogy vesztegették?

Tanultam az előbbiekből: – Negyvenöt forint. De majd egy órát alkudoztam.

Az asszony végignézett rajtam. – Persze, a dauerért nem sajnálják a pénzt meg a körömlakkért. De a szegény falusiakról még a bőrt is lenyúznák.

Most már úgy sompolyogtam tovább, mint aljas kizsákmányoló, mint lélek- és csirke-kufár, mint egy Weiss Manfréd, egy Ford, aki a dolgozók kizsigereléséből szerezte a dauerjét.

Érthető, hogy a következő kérdezőknek már kitérő választ adtam az állatok árára vonatkozólag: – Nem vesztegették ingyen. Olcsóbb is lehetett volna. Na, na... Szo, szo. Tűrhető.

Így aztán nagyobb baj nélkül el is jutottam a villamosig. Kimerülten lerogytam az ülésre. A csibéket óvatosan bokájuknál fogva tartottam. Alig pihegtem néhányat, midőn felháborodva szólt rám egy előttem álló nő: – Kész állatkínzás. Hallott már ilyet a világ! Lelógatni őket, a fejükbe száll a vér!

Szerencsére megérkeztem a megállómig. Különben arra kényszerülök, hogy a fejemre helyezzem a csirkéket, vagy az ablakon lóbáljam ki őket.

Midőn megtértem otthonomba, a baromfiakat eloldoztam, megitattam, majd azonnyomban leszűrtem a tanulságot:

Közéleti személyiségnek lenni nem is olyan könnyű dolog.

Kertész Magda

Szerkesztőségünkbe számos olvasónk küld kéziratokat közlés céljára. Minden kéziratot elolvasunk, de bírálatot csak azokra a kéziratokra küldünk, amelyekben a tehetségnek jelét látjuk. A meg nem felelő kéziratok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

Csalódott vevő

Szegő Gizi rajza

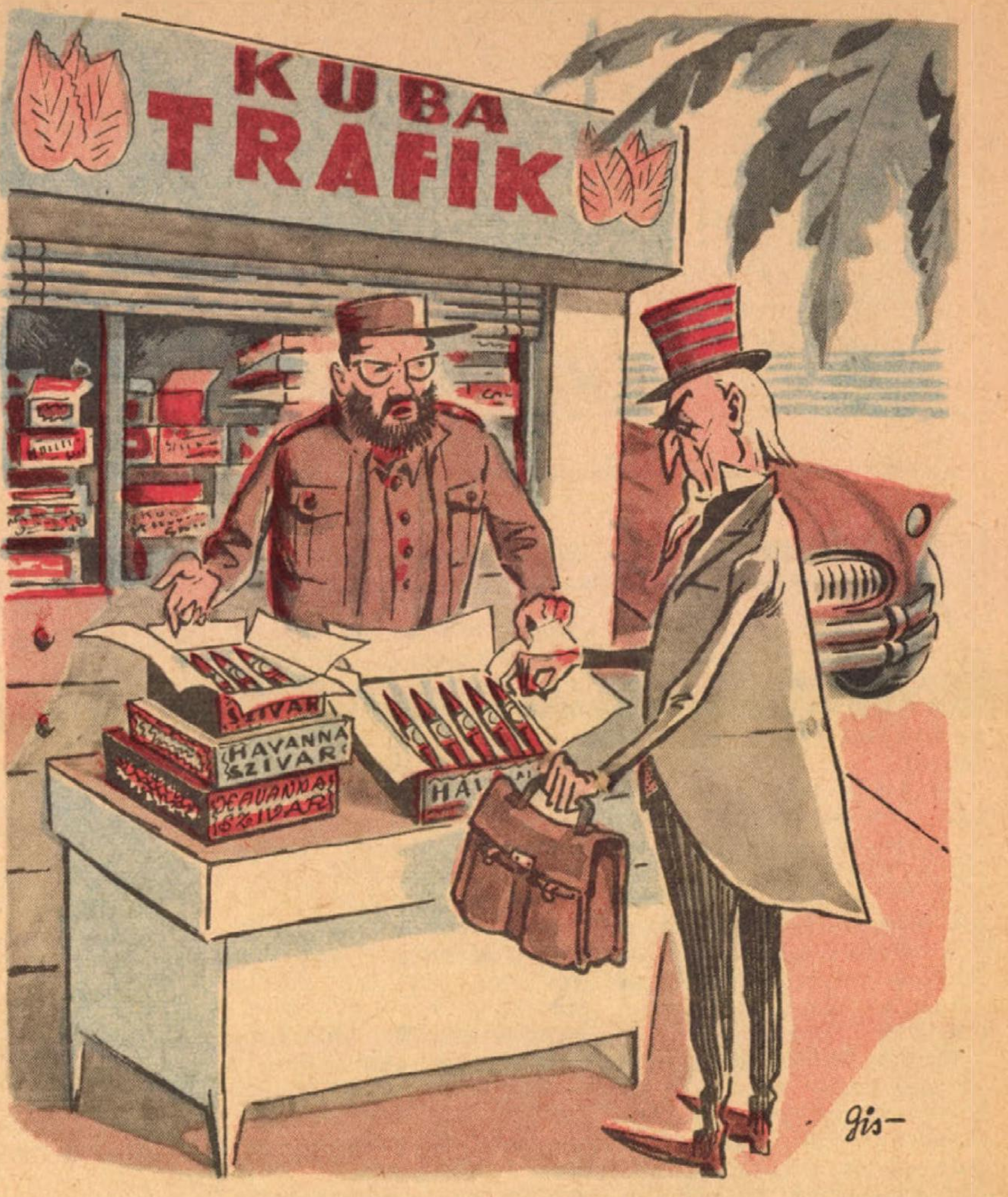

Fidel Castro: Sajnálom, mister, csak a szivar eladó, a trafik nem!

Veszélyes útszakasz

Pusztai Pál rajza

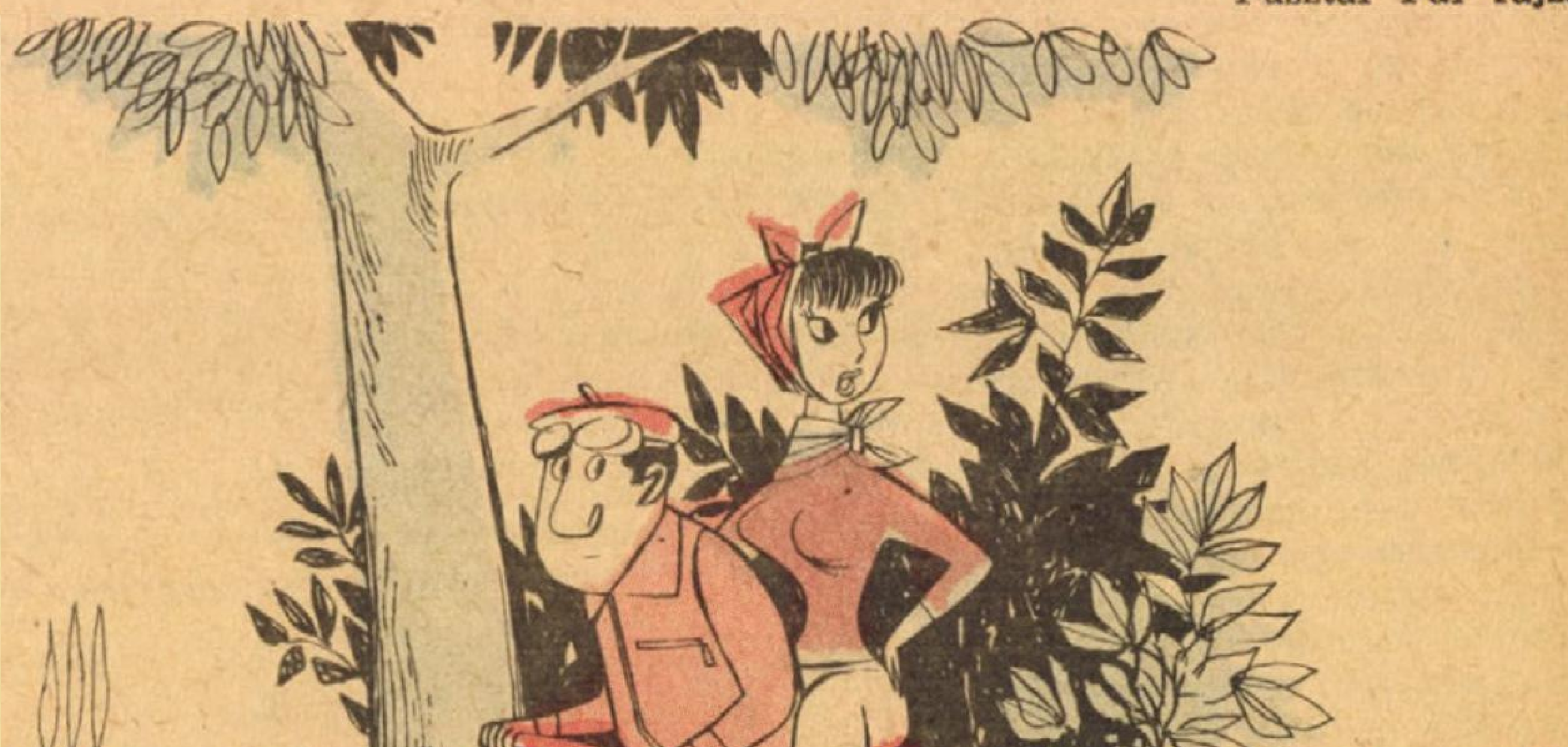

– Érdekes, legutóbb a Pista motorja is éppen itt romlott el!

Patinás üzletek

Szűr-Szabó József rajza

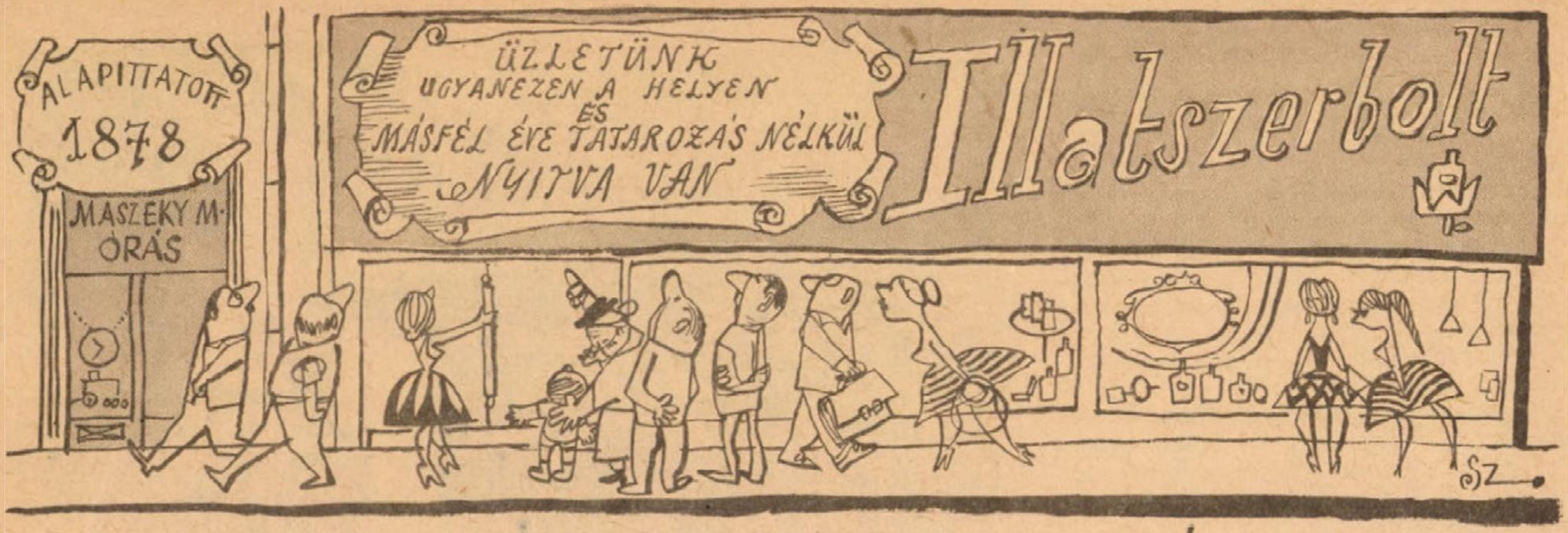
ALAPITTATOTT
1878
MASZEKY M. ÓRÁS
ÜZLETÜNK UGYANEZEN A HELYEN ÉS MÁSFÉL ÉVE TATAROZÁS NÉLKÜL NYITVA VAN
Illatszerbolt
SZ.

Felfedeztem egy szatirikus írót!

Könnybelábadt a szívem az örömtől. Felfedeztem egy új szatirikus írót. Lehet, hogy ő lesz az új Swift vagy az új Gogol, vagy az új Sipulusz.

Felfedezettem neve Kovács János, harmincnyolc éves, foglalkozása üzletvezető. Talán sohasem gondolt volna arra, hogy tollat vegyen a kezébe, ha én a vak véletlen folytán és a feleségem felszólítására, nem térek be abba az üzletbe, amelyet ő vezetett.

Milyen véletleneken múlik egy ember sorsa! Ha én akkor, az üzletben tett látogatásom után, nem írom meg egy ironikus hangú dolgozatban, hogy ott rossz a kiszolgálás, akkor Kovács mester sohasem ragadott volna töltőtollat.

De töltőtollat ragadott és menten kibuggyant belőle a szatirikus. Már néhány mondatából kiderült, hogy ez az ember egy oroszlánköröm és a szatirikus hajlam benne van a vérében, a szeme sarkában, a fülében, a bicepszében, a farzsebében és a briftasnijában. Szatirikus alapállása van neki, sőt a terpeszállása is az. Látásmódja tipikusan szatirikus látásmód. Örvendezzünk, emberek! Új szatirikus véna született.

Bizonyisten felkiáltottam örömömben, amikor a cikkemre küldött válaszlevélben azt írta a szerző, hogy minden szavam szemenszedett hazugság. Micsoda stílus! Sírtam a gyönyörűségtől, midőn indulatban fogant, rabelais-i mondatait olvastam, amelyekben a szerző gúnyosan, fortyogva, zuhatagszerűen felsorolja kisebb-nagyobb hibáimat: a témaszegénységtől kezdve a kleptomániáig. Micsoda talentum! Micsoda sodrása a szavaknak, a jelzőknek micsoda elsöprő görgetege! A szerző nem siet, nem nagyol, hanem részletesen elemez engem. Csodálatos!

A felfedezés örömétől reszketve, fennhangon olvastam kézzel írott sorait vérszegény mondataimról, lopott alanyaimról, destruktív állítmányaimról, hibbant igekötőimről, revizionista ikes igéimről.

Már az első tíz-húsz sor után éreztem, tudtam, hogy egy nagy magyar szatirikus írót fedeztem fel. Büszke voltam arra, hogy én olvastam először ezeket az epés sorokat, amelyekben a mester szatirikus fölénnyel, kíméletlenül, megsemmisítő humorral mondja el, hogyan loptam csikót Debrecenben és ezüstkanalat a Gundelnél.

Felfedeztem egy szatirikus írót!

Kovács nem hímez, nem hámoz, nem kertel, nem köntörfalaz, nem beszél mellé, nem beszél allegóriákban, megmondja a véleményét rólam, prédikátori szóbőséggel, prófétai hőfokon. Micsoda tehetség! Le a kalappal előtte! De a mester nemcsak szatirizál, hanem a jövőbe is mutat: megmondja, hogy a jövőben mivel szórakozzam s tanácsokat ad, milyen szakmát válasszak. Megdöbbentő, lenyűgöző, káprázatos! Az utolsó mondatokból kiderül, hogy a szerzőnek nemcsak epéje, de szíve is van. Nem ítél el egyszer s mindenkorra, hanem bízik bennem, az Emberben, ha nem is nagyon, de bízik, hogy egyszer én is megváltozom és megtanulok írni és megtanulom, mi a humor és a magyarok istene.

Repeső szívvel tettem le a levelet. Gratuláltam magamnak a felfedezéshez.

Ezentúl, ha új Scsedrinekre lesz szükség, csak tessék szólni, majd én írok egy bíráló hangú cikket és postafordultával jelentkezni fog az új Scsedrin. Minden hivatalban, minden üzletben akad néhány darab szatirikus, csak meg kell őket piszkálni és máris írják a gúnyos hangú válaszleveleket. Korlátlan a lehetőség! Esetleg antológiát is kiadhatnánk szatirikus hangú levelekből. Fel, fel, vitézek! Swift is így kezdte: megírták róla, hogy bürokrata, erre megsértődött és bosszúból megírta a Gullivert.

Előre az új klasszikus szatirikusokért! A bírálók a szerkesztőségekben hevernek, csak válaszolni kell nekik!

Mikes György

Dávid és Góliát

Várnai György rajza

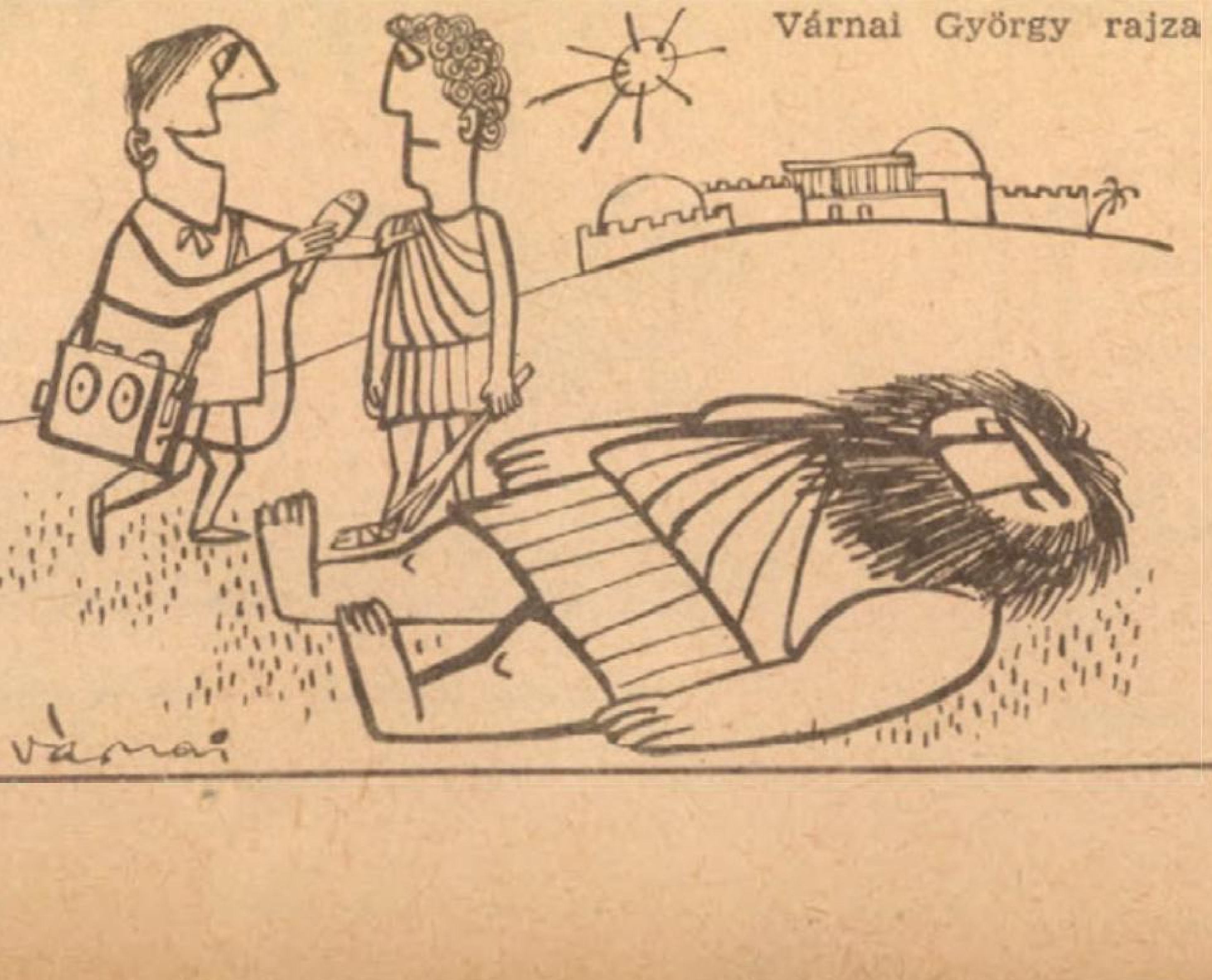

Ezt olvastuk

Esélyes a Nobel-díjra!

Az Esti Hírlap krokijában olvastuk: *„Nehogy nőd megtudja, mennyire boldogtalan veled, és tiadnak fülébe jusson, micsoda semmirekellő apa szülte."*

Engedelmet, de hogyan lehet semmirekellő az olyan apa, aki még a szülést is magára vállalja?

* * *

Szomorú hír Albániából

A Népszava hírül adja, hogy Albánia legnagyobb dohánygyárában gépesítették a termelés valamennyi folyamatát, s így a régi, *kétszáz* kilogrammos termelés helyett az új termelési módon *hatvan* kilogramm cigarettát lehet egyazon idő alatt gyártani.

* * *

Zavarok a mezőgazdaság iparosításában

A Szabad Föld képes melléklete feladatához híven képet közöl a Nyíregyházi Mezőgazdasági Gépjavító Vállalat udvaráról, a kép aláírásában hírül adja, hogy a képen látható gabonafúrók és burgonyaszedőgépek éppen elszállításra várnak, s megállapítja, hogy ez nagy segítséget jelent a termelőszövetkezeteknek.

A megállapítás helyes, csupán néhány korrekcióra szorul. A képen látható burgonyaszedőgép nem szedőgép, hanem ellenkezőleg, ültetőgép. A képen látható gabonafúrógép nem gabonafúrógép, hanem az úgynevezett D–24-es kalapácsos daráló. Azonfelül gabonafúrógépeket nem ismer az ipar, valószínűleg a Rajkai-féle gabonafúvógépek *lennének* a képen a gabonafúrók helyett, ha nem a kalapácsos daráló lenne ott valójában.

A képaláírás máskülönben rendben van.

Dr. Argus

APRÓ DOLGOK

Nem tudom, mi igaz belőle, de azt hallottam, Tiborc panaszra ment az egyik napilap szerkesztőségébe. Mivel Bánk szerkesztőt nem találta benn, megelégedett a rovatvezetővel is.

Tiborc elpanaszolta, hogy az utcájukban nem áll meg a trolibusz és a tarisznyájából levelet vett elő, amelyen hatvanhat lakó aláírása szerepelt.

Színhely: a Margitsziget. Szereplők: egy fiú és egy lány. Idő: este tíz óra után.

– Szeretsz? – kérdezte a fiú.

– Szeretlek – felelte a lány.

Csók.

– Szeretsz?

– Szeretlek.

Csók.

S ez így ment jó három óra hosszat, végül a fiú így szólt:

– Te más vagy, mint a többi lány. Veled olyan jól el lehet beszélgetni . . .

Egy barátom elárulta nekem, hogy drámát írt, amelynek a főhőse szimbolikus figura. A darab már rég készen van, csak még azt nem tudta eldönteni, hogy a főhős a születendő új, vagy az elhaló régi szimbóluma-e.

Azt tanácsoltam neki, bízza a döntést a kritikusokra.

Egy kis statisztika.

Hazánkban sokkal többen foglalkoznak gyermeknevelési problémákkal, mint ahány gyerek van.

Ha ezek a gyerekek felnőnek, minden bizonnyal ők is gyermeknevelési problémákkal foglalkoznak majd és akkor nem lesz gyerek, csak szakértő.

Akkor aztán rátérhetünk a felnőttek nevelésére is.

Olvastam az újságban, hogy nincs elegendő leányregény, mert az ifjúsági írók elhanyagolják a leányokat. Olyasféle regény kellene, mint a Tutsek Anna Cilikéje, csak nem olyan, hanem más, mert Cilikéből azóta Cili néni lett.

Ez alkalomból felkerestem egy kis leányismerősömet, hogy megkérdezzem tőle: milyen legyen az új leányregény?

Mielőtt azonban megadhatta volna a szempontokat, váratlanul bejött a férje, karjában egy rívó csecsemővel és azt ordította:

– Jobban tennéd, fiam, ha diskurálás helyett tisztába tennéd a gyereked! . . .

(m. gy.)

Nyugalomban is

Vasvári Anna rajza

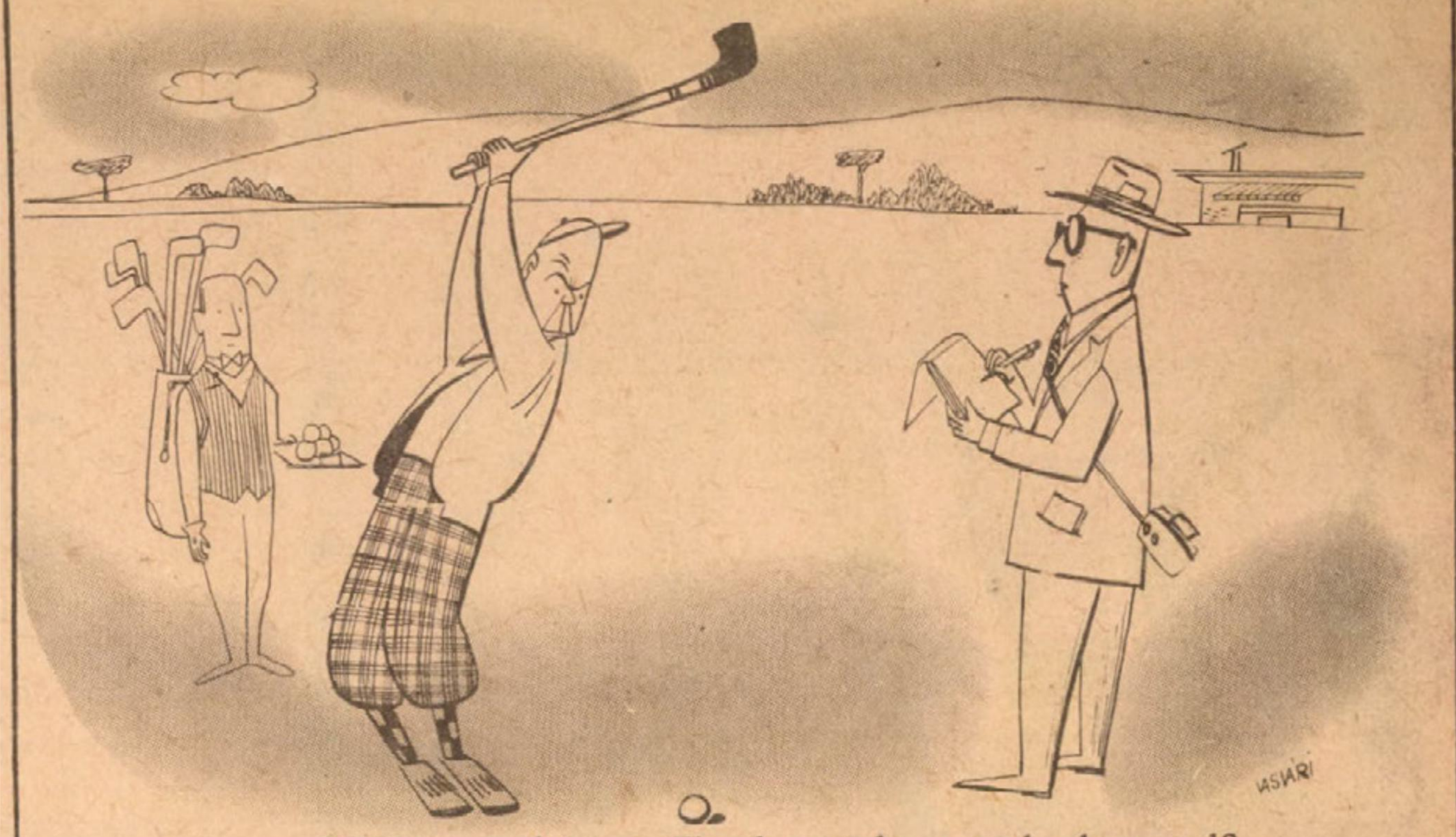

– Mit fog csinálni, mr. Eisenhower, ha nyugalomba vonul?
– Ugyanezt. Golfozni fogok.

Gyermekded mese

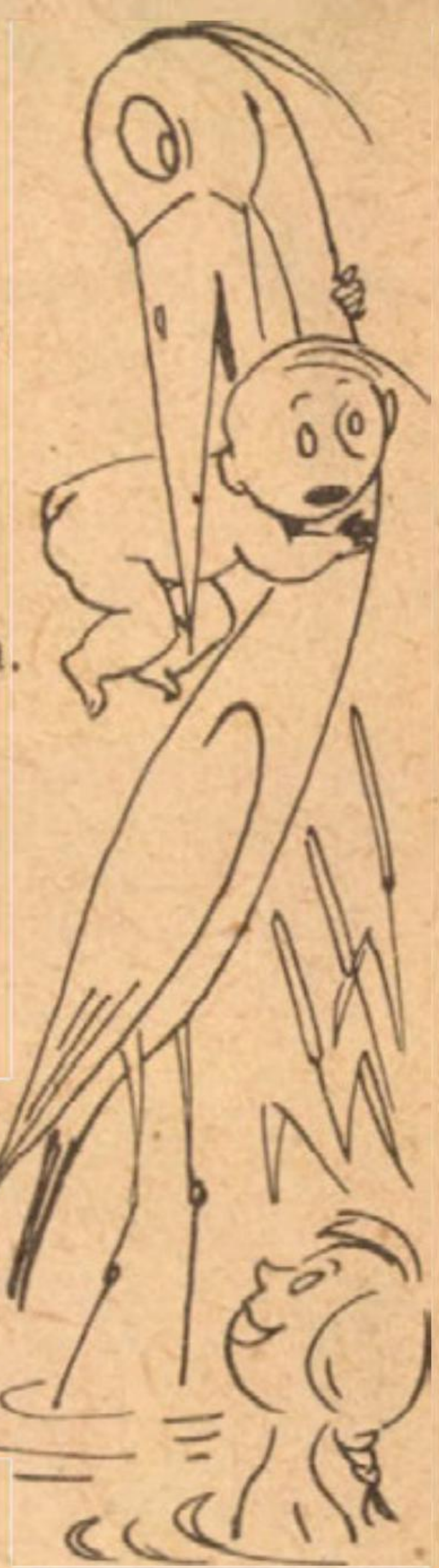

Nagyapó az unokákhoz betotyogott este:
ilyenkor a két csibész a mesemondást leste.
Ötéves az egyik kópé, hatéves a másik,
nagyapa meg „Jóéjszakát, gyerekek!”-et játszik.
Minden este más mesét mond, — azaz hogy csak mondna,
fogytán van már raktárán a népmese meg monda.

Egyik ifjú kérdezne, de szólni szinte nem mer:
— Azt meséld el, nagyapó, hogy' születik az ember? —
— Hát tudjátok . . . van egy nagy tó. Abban áll egy gólya.
Picik úsznak a vízben, mert ez a babák tója.
Néha egyet kiemel és messze röpül véle:
odaszáll, hol babát vár egy néni meg a férje.

— Ha nem várják valahová, oda mégis elmegy? —
kérdi szende pofácskával a hatéves gyermek.
Zavarba jön nagyapóka és köhintve krákog:
hogyan tudná csendre bírni ezt a cudar srácot? . . .
Töpreng, mert a helyes választ mégcsak nem is sejti,
elbóbiskol — ezüst fejét a mellére ejti.

Megszólal a nagyobbacska fölényesen: — Persze:
ezt a lemezt leforgatni nem volt ma már mersze.
Bizony, sajnos, öregapánk elmarad a kortól:
míg a technika fejlődik, ő mindössze horkol.
Olyan rég volt fiatal, hogy míg múltak az évek:
lassan-lassan el is hitte ezt a hülyeséget! . . .

Bedő István

Új lakás

Vasvári Anna rajza

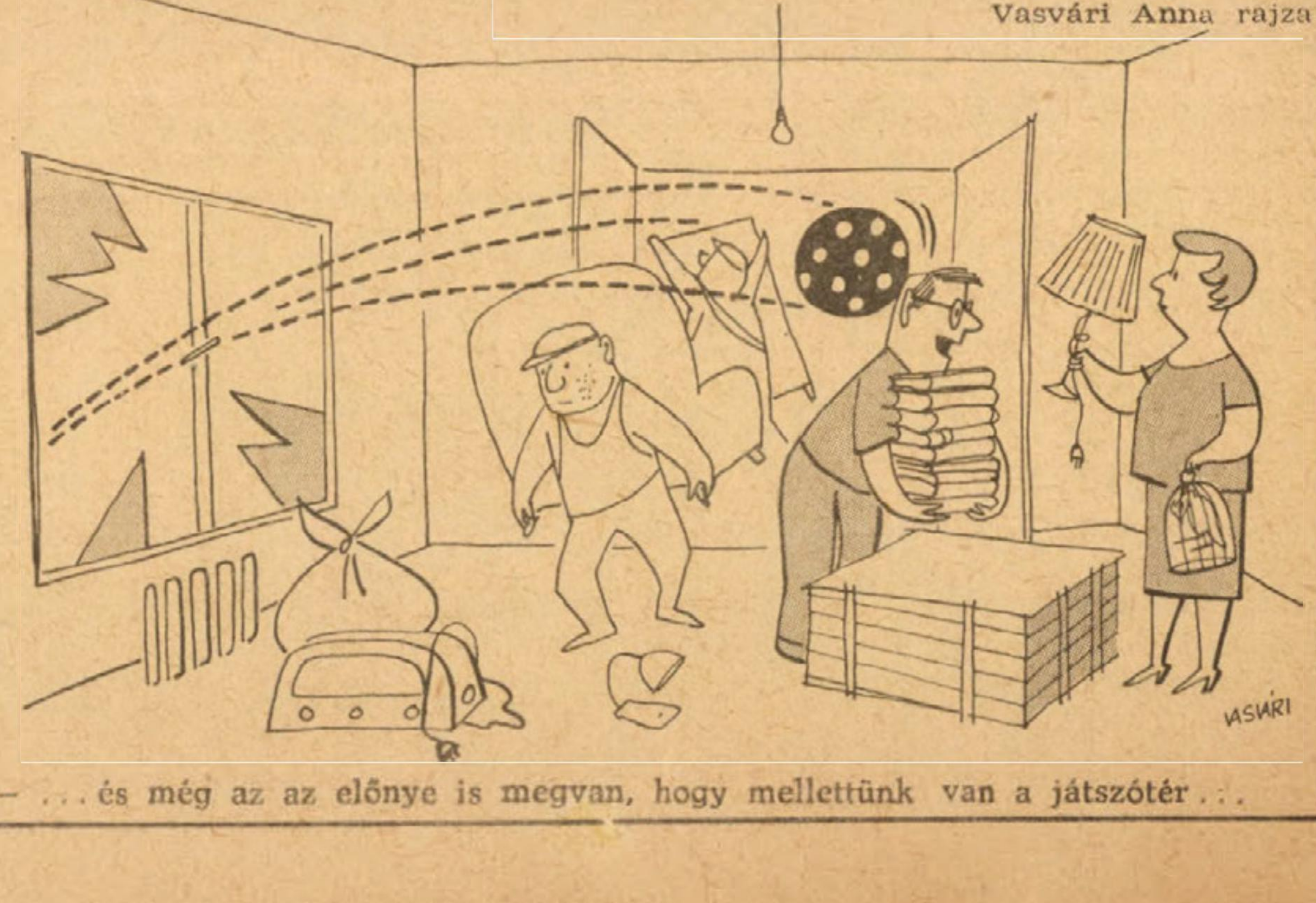

– . . . és még az az előnye is megvan, hogy mellettünk van a játszótér . . .

Bonnban...

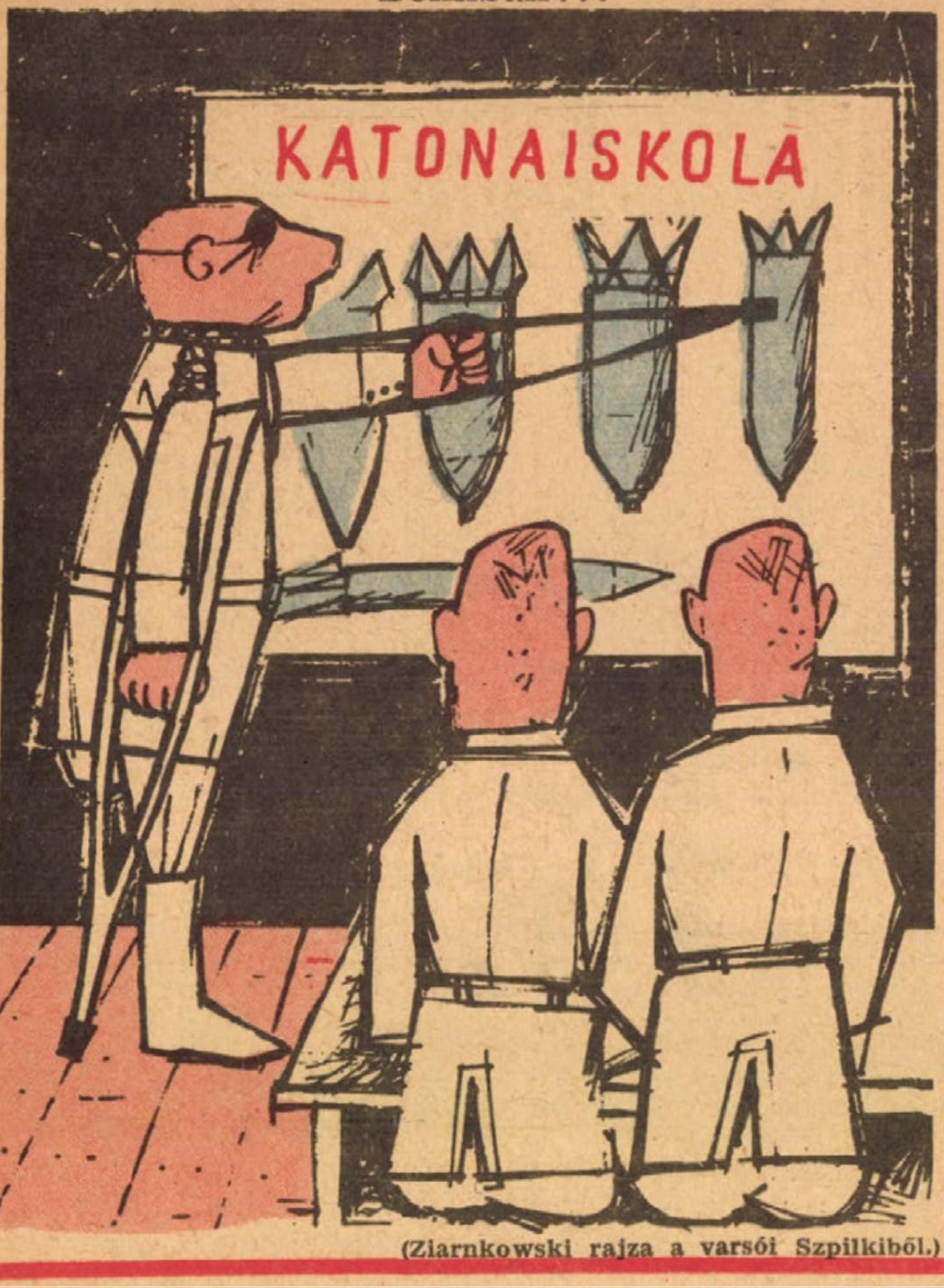

(Ziarnkowski rajza a varsói Szpilkiből.)

Nyári Háry János

Szegő Gizi rajza

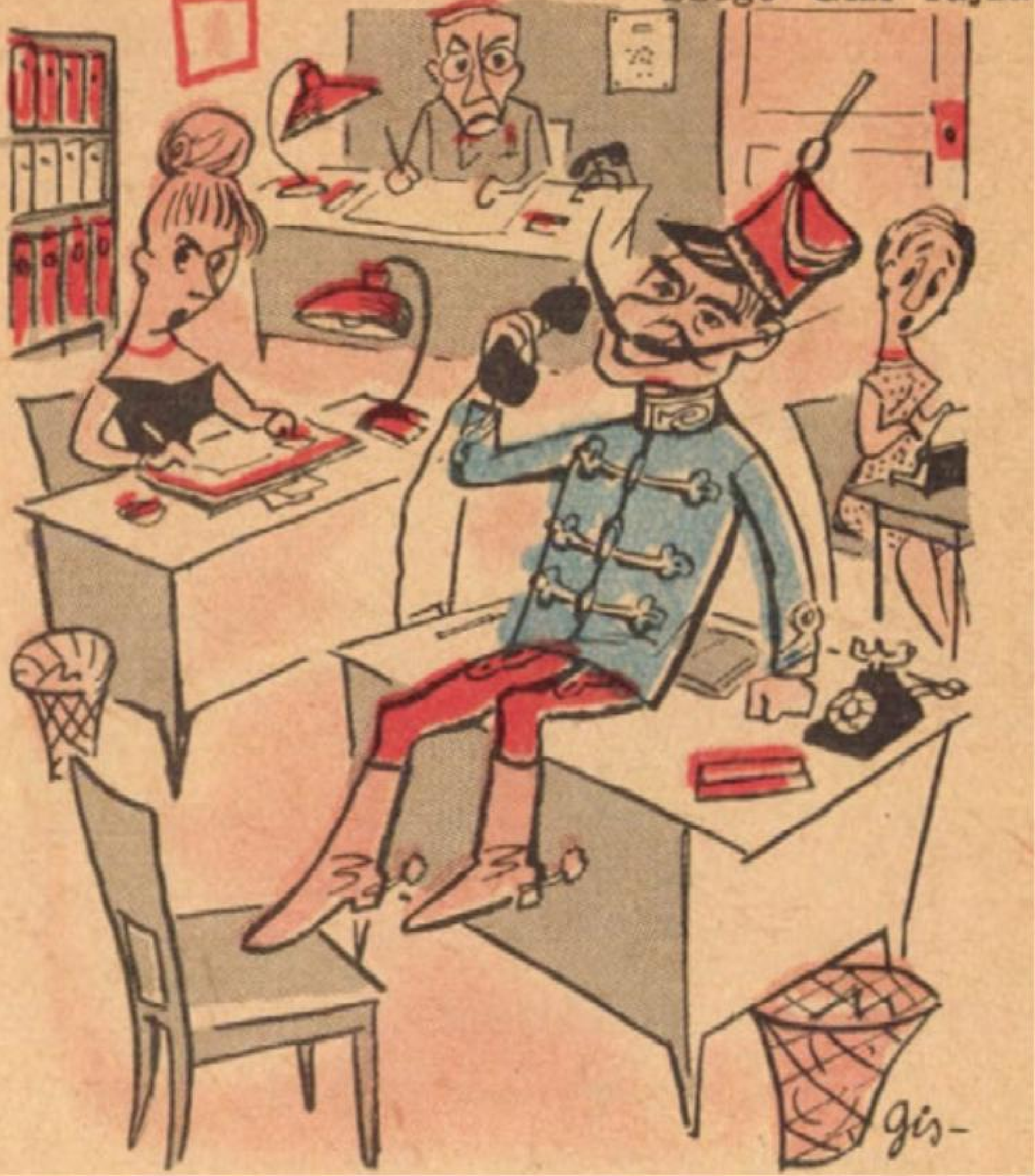

– ...akkor szombat délután leugrottam a Balatonhoz és kivettem egy szép, olcsó szobát...

A nagymarosi piacon

Schwott Lajos rajza

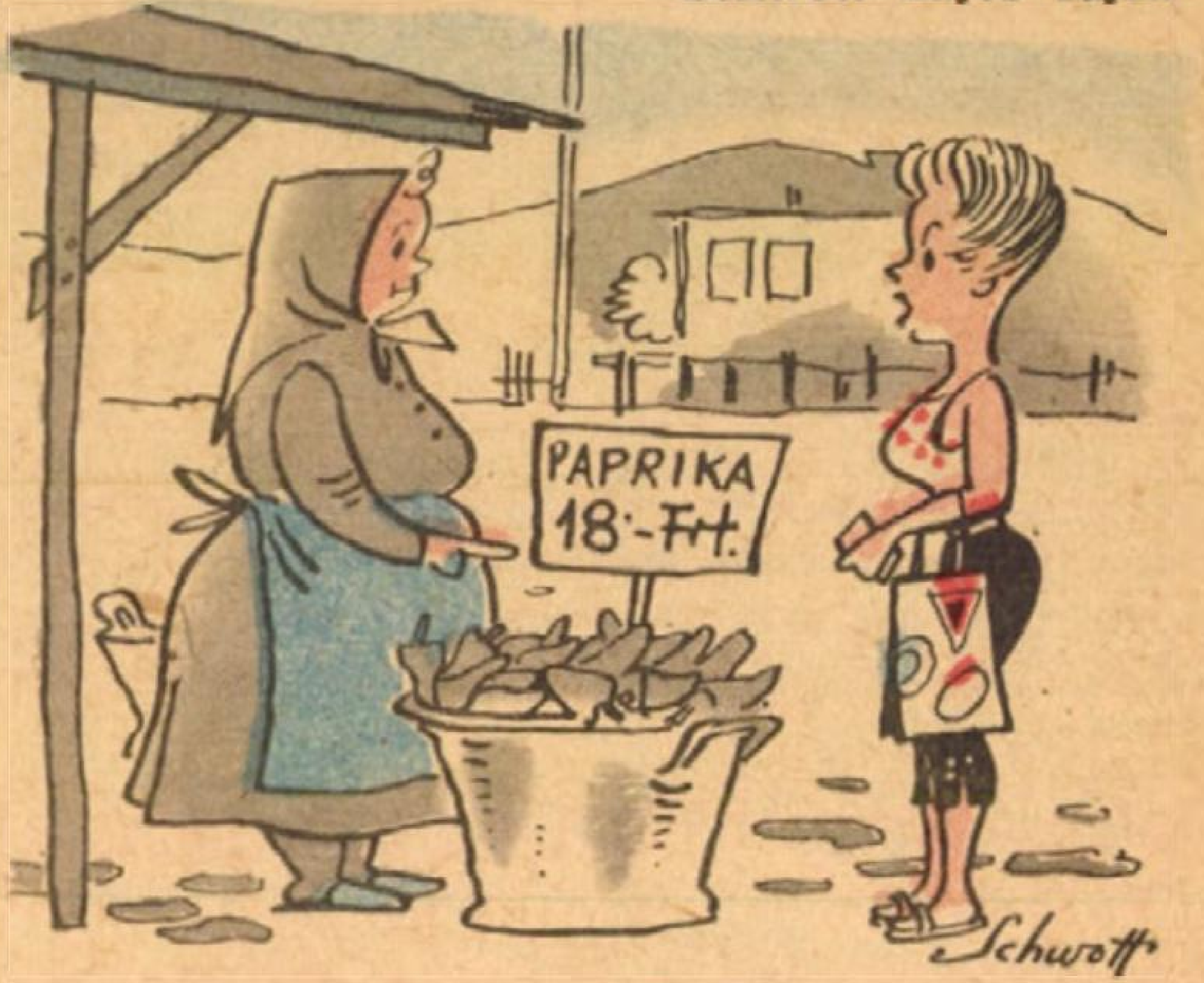

– Ilyen drága itt a paprika?

– Jöjjön a nagysága Pestre velem, ott olcsóbban adom.

Az idegenforgalom eredménye

Erdei Sándor rajza

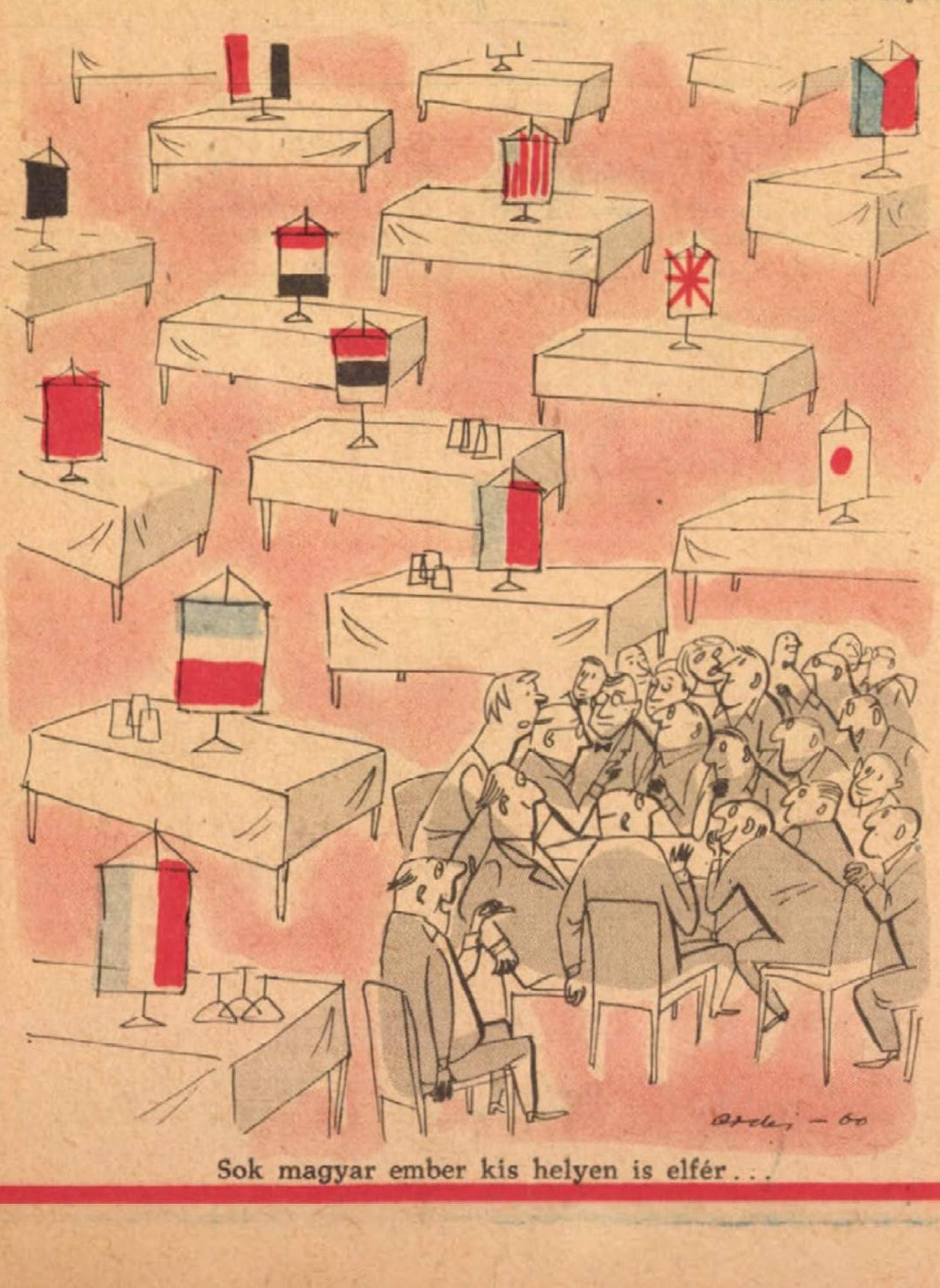

Sok magyar ember kis helyen is elfér...

Az agresszor iránytűje

Szűr-Szabó József rajza

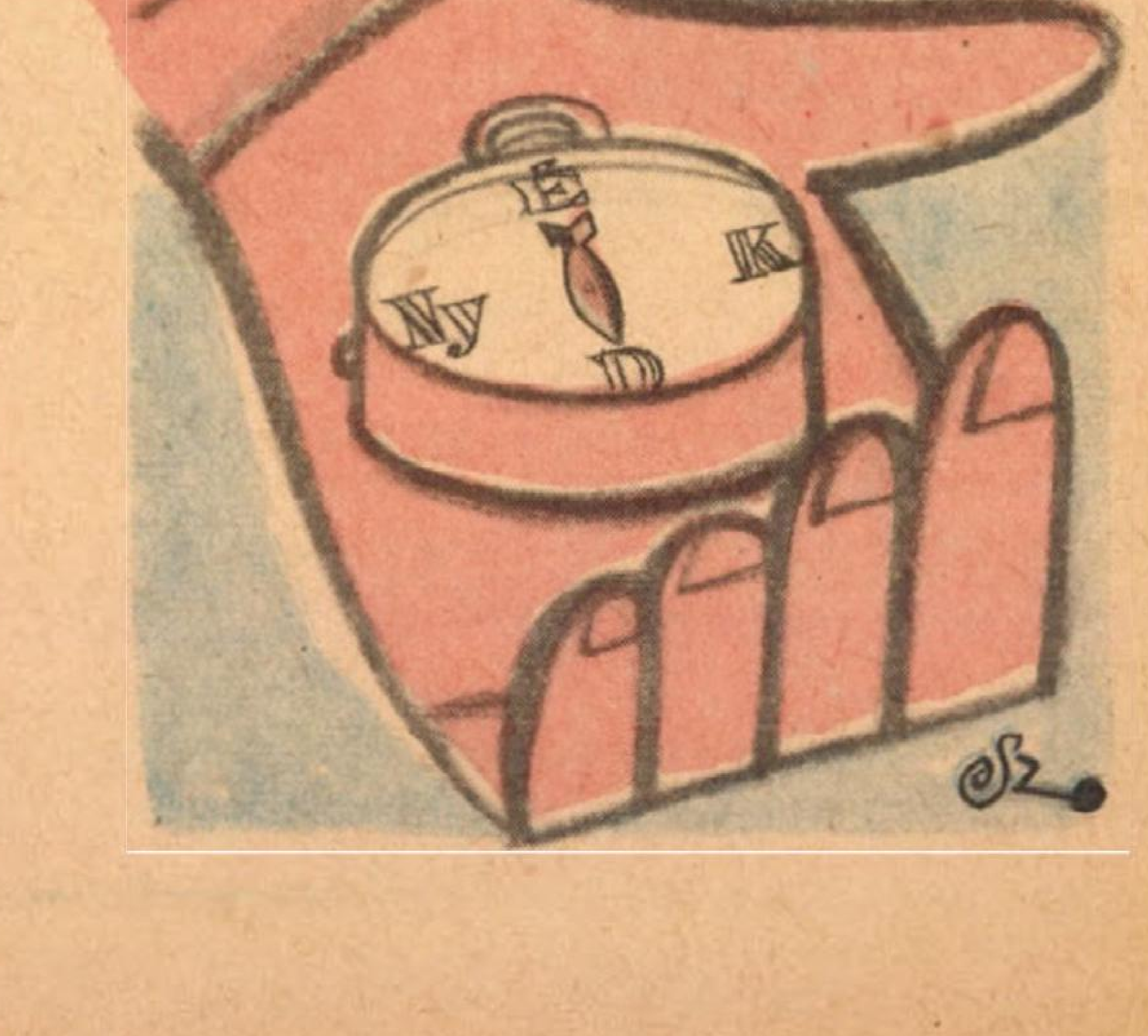

Jólmenő ügynökség

Erdei Sándor rajza

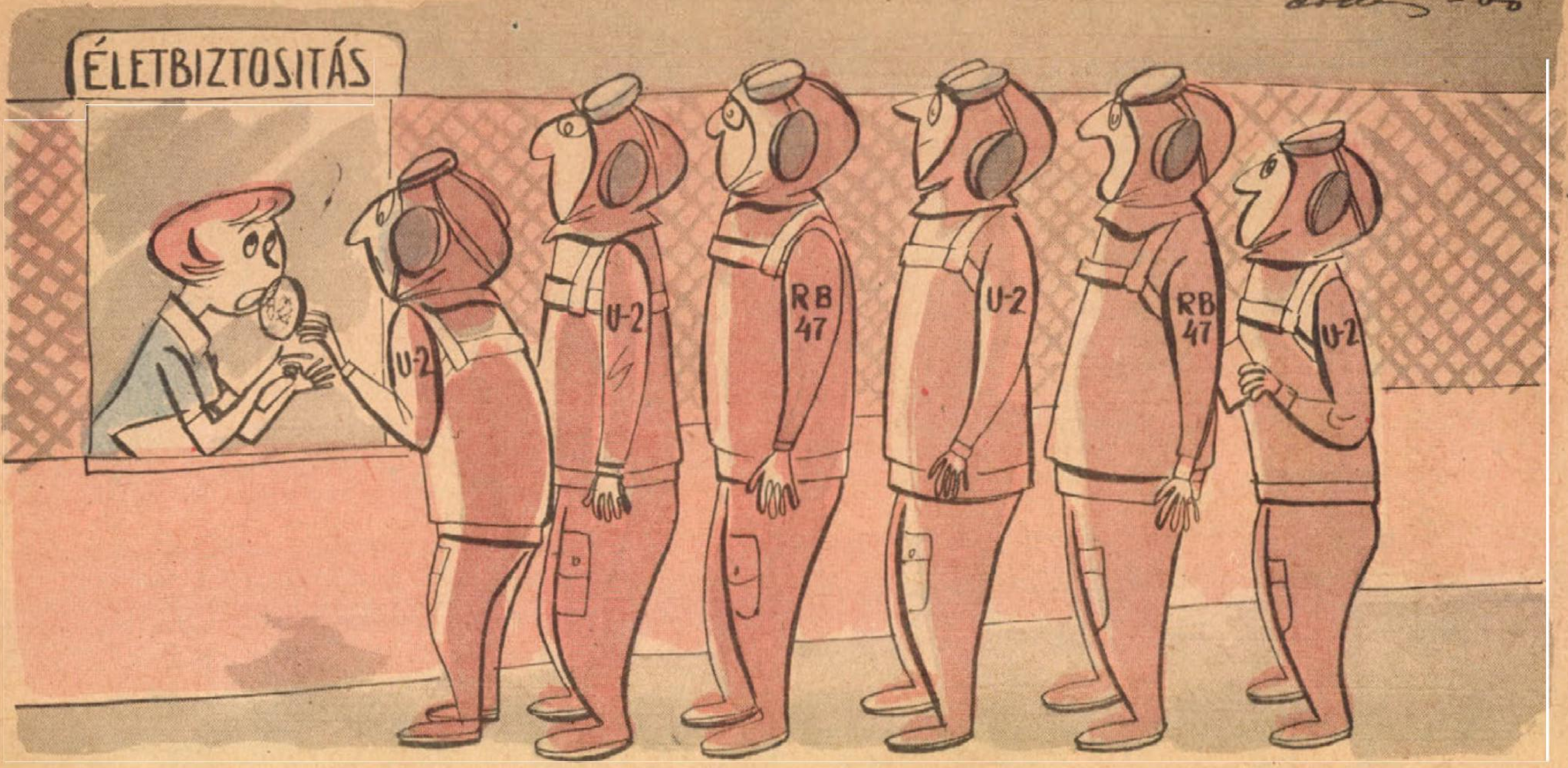

NYELVLECKE

— Az életből egyenest a kulcslyukon át ellesve —

Szereplők: Nagyapó, 78 éves
Ferke, 5 éves

Szín: gyerekszoba. Nagyapó a pulpitusnál ül, Ferke hátratett kézzel föl-le sétál.

FERKE: Mi volt még mára?

NAGYAPÓ: Öreglány, feccölni, hulla princ. Mindet tudom. Térjünk át az új anyagra.

FERKE (könnyedén): Nem bánom. Van esetleg valami új probléma?

NAGYAPÓ: Van, fiacskám. Nem tudom, mi az a mikoros.

FERKE: Na igen, mikoros. Hát tudod, ezt arra értik, ki mikor soros, csak le van rövidítve. Presszóskisasszonyok meg turmixosok kérdik.

NAGYAPÓ: Turmixosok?

FERKE: Na igen, hát tudod, turmix, az az a bigyó, ami összerázza a tejet meg az ananászt.

NAGYAPÓ: Bigyó?

FERKE (sóhajt): Na persze, tudhattam volna. Bigyó, az annyi mint izé, de csak tárgyra mondják. Például: milyen muris bigyó van a klapek jakóján.

NAGYAPÓ (körmöl): Ne olyan gyorsan, fiacskám. Klapek?

FERKE: Klapek, az srác. Jakó, az kabát.

NAGYAPÓ: És miért kell összerázni?

FERKE: Micsodát?

NAGYAPÓ: A tejet meg az ananászt.

FERKE: Hogyhogy miért? Az a szerencsétlen pók szeretne valami hűsítőt inni, mikor órákig csörög.

NAGYAPÓ: Az nem kígyó?

FERKE: Micsoda?

NAGYAPÓ: Ami csörög.

FERKE: De nagyapó, ez nem olyan csörgés! Ez csurglizás!

NAGYAPÓ (félre): Szent Jebuzeus, én ettől becsavarodom. (Hangosan): Mi az, hogy csurgli?

FERKE: Tánc.

NAGYAPÓ: Miért táncol a pók? És minek neki ananász?

FERKE (félre): Azt a burmai ... (Hangosan): Pók annyi mint pasas, mandró, manusz, tag, hapsi, pacák, pasmag ...

NAGYAPÓ (közbevág): Megállj, fiacskám! Hogy tanulom én ezt meg mind péntekig? Utóvégre az én fejem sem káptalan.

FERKE: Micsoda nem?

NAGYAPÓ: Káptalan.

FERKE (döbbent csönd után): Káptalan? Nem tudom, mi lehet, de jó. Örülni fognak neki a srácok ...

— tim —

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

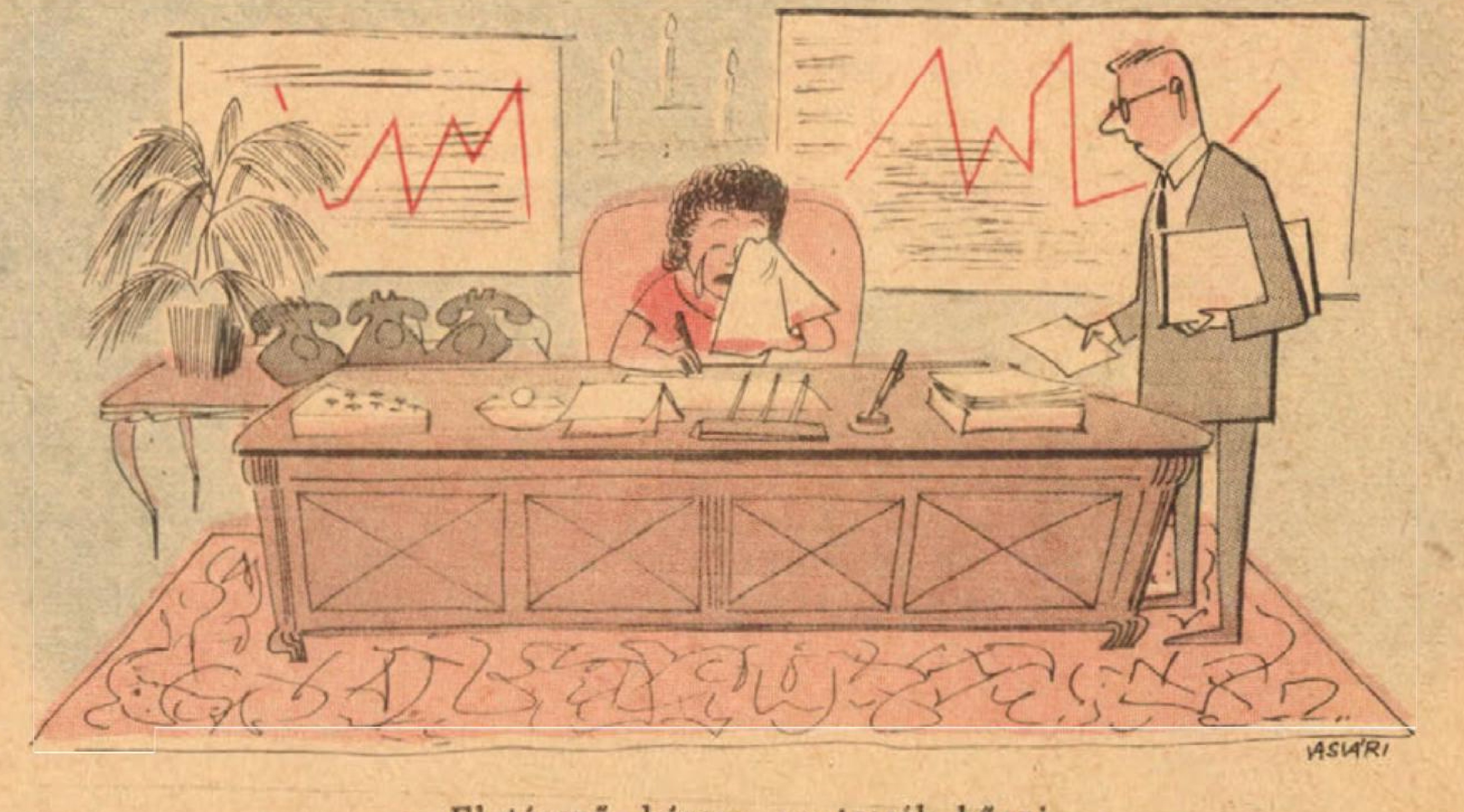

– Elvtársnő, kérem, ne tessék bőgni ...

Udvarias pincér

Pusztai Pál rajza

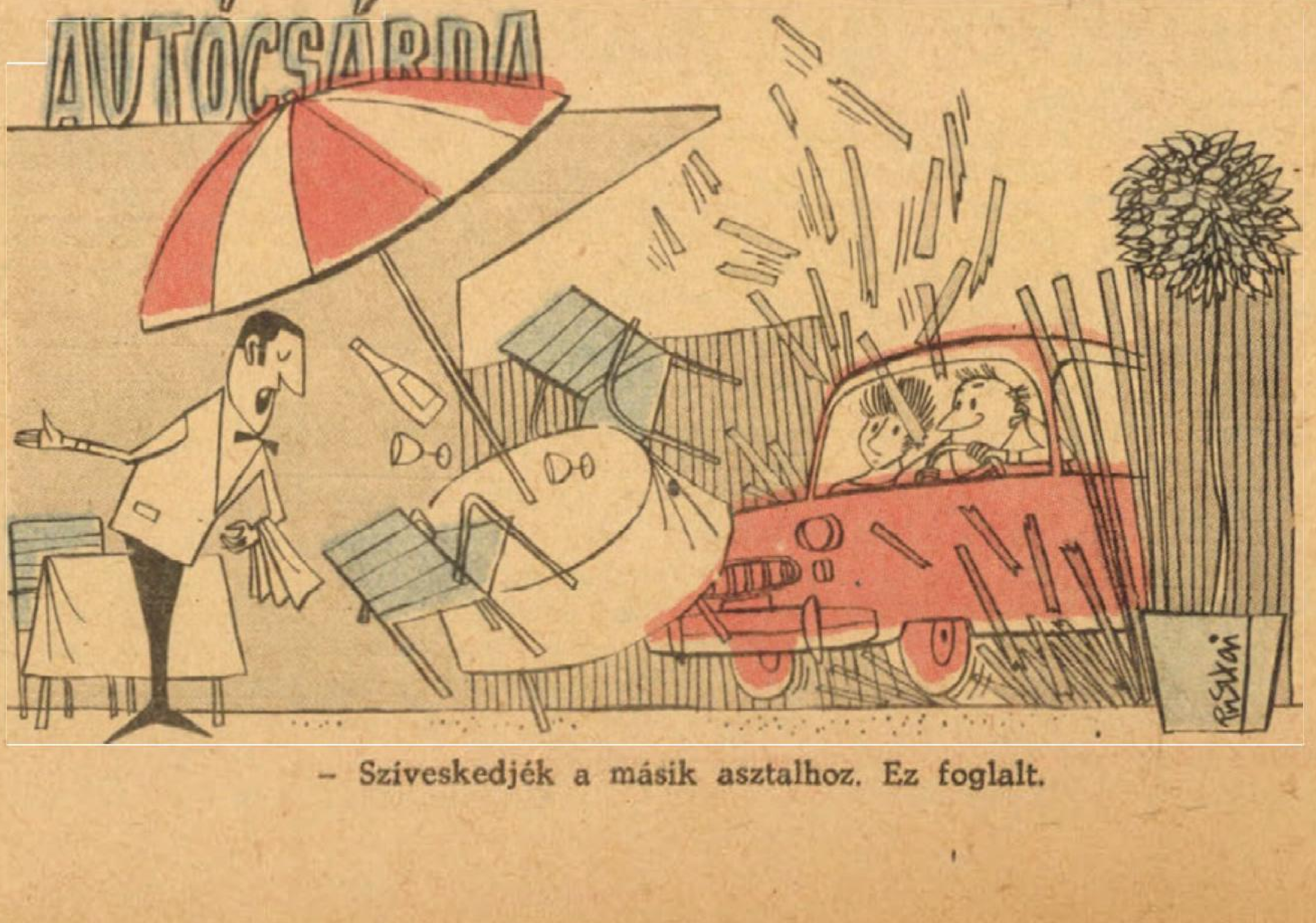

– Szíveskedjék a másik asztalhoz. Ez foglalt.

AZÉRT SEM ADOK!

A fürge női ujjak virtuóz ügyességgel szánkáztatják arcomon a borotvát. A szakállnak még sercegni sincs ideje, s máris megszűnt bőröm tartozéka lenni. Igen, mert Jutka tud, valóságos élborbély. A keze aranyat ér. De persze – borravalót nem adok, ez nálam elvi kérdés!

Aztán Jutka áthajol rajtam és az arcom másik oldalát veszi kezelésbe. S a szőr volt – nincs, a szőrzet oda. Közben Jutka térde odaszorul az enyémhez, szája előttem imbolyog, mint ágon a cseresznye, s egy fürtje a homlokomat macerálja. Na tessék: hiszen ez az élborbély nő is, mégpedig a javából... Már most én egy nőt sértsek meg? Azzal a borravalóként adott nyavalyás forinttal? Azért sem adok!

Nem is adok, bár távozóban látom a tükörből, hogy Jutka már nem úgy néz rám, mint akinek a térde pár perccel ezelőtt az enyémhez simult. S már bosszankodom magamon: talán mégiscsak igazságtalan voltam vele szemben. Ezt nem vártam magamtól, ezt jóvá kell tenni! Persze, borravalót nem adok, az elvét senki ne dobja sutba, de azért a jó nevelésről sem szabad elfelejtkezni.

Még szerencse, hogy ma négy értekezleten kell részt vennem, s így bőven lesz időm, hogy meghányjam-vessem, mi a leghelyesebb módszer a borravalónak, mint teljesen felesleges, öntudatot romboló pénzkidobásnak a kiküszöbölésére. S az értekezletek nem zajlottak le hiába: „A pattogatott kukorica és a gyomornedvek kölcsönhatása" című napirendi pontnál végképp kialakult bennem a borravaló helyett alkalmazandó honorálás úttörő formája. Csak semmi pocsékolás, annál több öntudat és igazságérzet!

Tehát: záráskor egy nagy csokor rózsával megjelenek a borbélyüzlet előtt. Jutka természetesen csodálkozni fog, mert ő nem az a nő, aki nem csodálkozik, de én se leszek rest.

– Ne értsen félre, kisasszony. Tulajdonképpen arról a borravalóról van szó... Magácska biztos arra gondolt: ez a smucig alak még azt az egy forintot is sajnálja tőlem... Csakhogy ez elvi kérdés, s különben is sok kicsi sokra megy. Nézze, most taxiba vágjuk magunkat, elmegyünk egy mulatóba, s mindent tisztázunk. Az nem rideg hely, ott lehet komoly dolgokról tárgyalni...

Taxiállomás a sarkon, egy ötvenes a főpincérnek, s már asztalunk is van. A táncban egyébként különösen bízom, hogy közelebb hozza majd egymáshoz álláspontjainkat. A harmadik üveg pezsgő után pedig kirukkolok a lényeggel:

– Nekem szilárd elvem, Jutka, hogy nő semmiféle körülmények között se fogadjon el férfitól borravalót...

A terv tehát minden részletében alaposnak látszott, s már csak az este hiányzott. Végre az is leszállt, s vele együtt a buszról jómagam, a bukrétával a kezemben. És Jutka megjelent és csodálkozott és beült a taxiba és a mulató főpincérét is megnyertem prófétai küldetésemnek egy asztal erejéig, némi anyagiak ellenében. Táncunk fáradhatatlan és bensőséges volt, s a harmadik üveg pezsgő után Jutka úgy hajolt hozzám, mintha ismét borotváláshoz készülne. Itt a lélektani pillanat – gondoltam –, amikor végre tisztázhatom vele ezt a borravaló ügyet. De Jutka suttogni kezdett:

– Maga egész rendes ember lehetne...

– De miért csak lehetnék? – hökkentem meg. – Hát nem látja, a fél világot maga elé tenném, hogy bebizonyítsam tiszteletemet, igazságérzetemet. Hogy megvédjem a munkaerkölcsét.

Jutka lebiggyesztette az ajkát.

– Tudom, maga mindenre hajlandó lenne... Csak azt az egy forintot sajnálta tőlem a borotválás után!

Szólni se tudtam. Különben is akkor jött asztalunkhoz a fizetőpincér, elém tette a számlát és én zsebkendőmet a szememhez emeltem, mintha korom ment volna belé.

Németh Géza

Az Ofotértnál

Szegő Gizi rajza

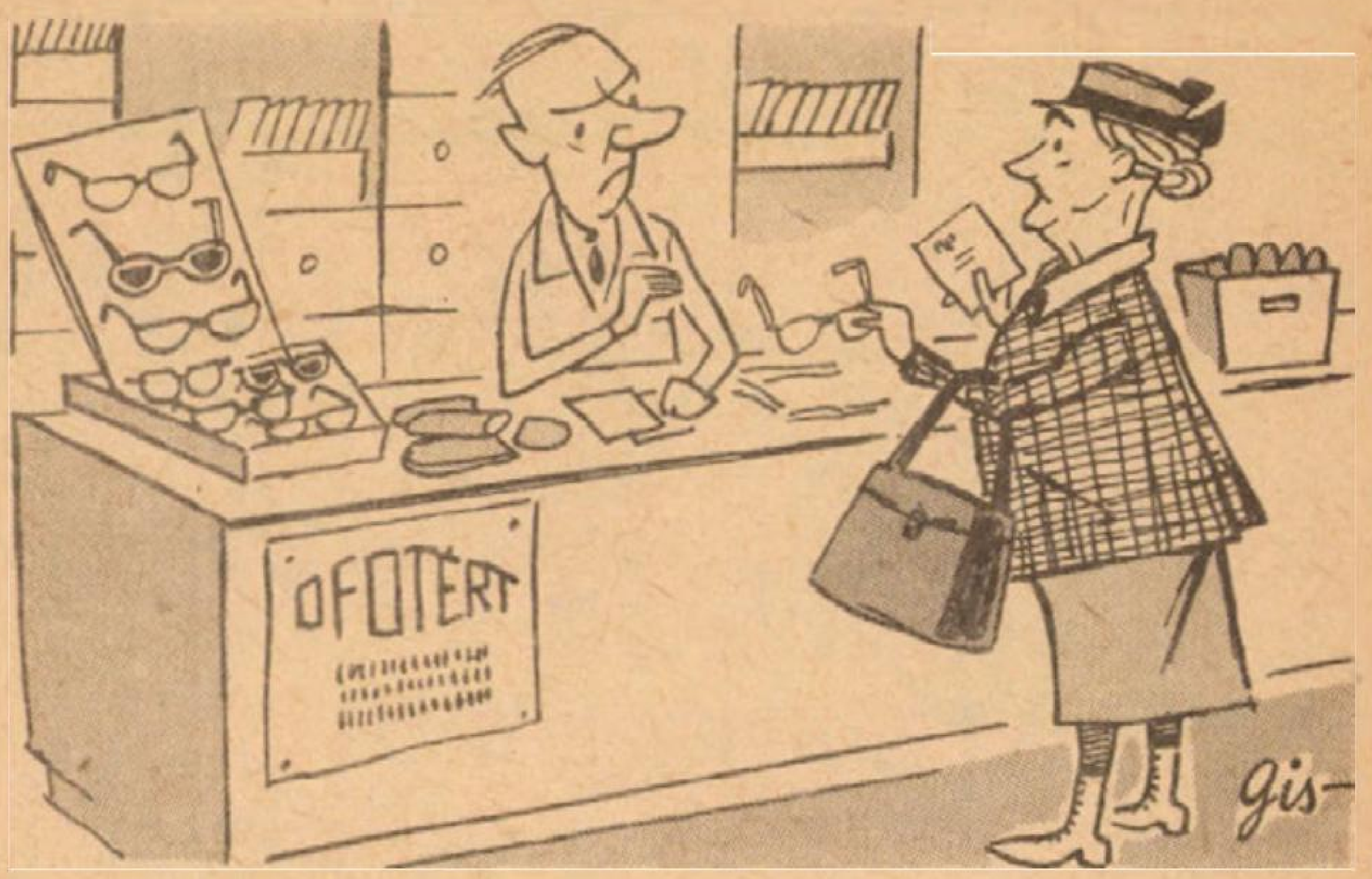

– Tessék egy dioptriával erősebbet készíteni, mert mire elkészül, tovább gyengül a szemem...

Kiruccanás után

A férj rosszkedvűen vetkőzött. Bántotta valami és titokban rágódott rajta. Nem sokáig: egyszerre nekiiramodott és kiöntötte a szívét.

– Remélem, nem haragszol, Éva... – kezdte. – Jobb, ha megmondjuk egymásnak a véleményünket és nem titokban duzzogunk. Ma este megint lehetetlenül viselkedtél.

– Én?! – rémüldözött az asszony.

A kifakadás úgy hangzott, mintha ott se lett volna ma este a férje oldalán.

– Te, drágám, te! És nagyon kérlek, ne szakíts félbe, hadd mondjam el pontosan, mennyi hibát követtél el a mi kedves és meghitt szombat esténken. Ott kezdem, hogy amikor beléptünk a vendéglőbe, hosszú percekig tétováztál, vajon melyik asztalnál foglaljunk helyet. Ide-oda cikáztál, nem tudtad eldönteni. Már figyeltek ránk a vendégek, gondolták, ki lehet ez a hóbortos nő, aki olyan fontosságot tulajdonít egy jelentéktelen kérdésnek. Aztán végre leültél. Hova? Egy sarokasztal mellé. Ki ült a sarokasztal mellett? Két magányos fiatalember, majd felfaltak a szemükkel. Hozták az étlapot. A pincért megőrjítetted az ételek kiválasztásával. „Ezt hozza, ne ezt hozza, mégis amazt hozza." Szörnyen kínoztad szegényt a szombat esti forgatagban. Húsz percig feltartottad és annyi kérdést intéztél hozzá, mint egy pályaudvari portáshoz. Várjál, még nem vagyok készen, most jönnek a súlyosabb dolgok. Rögtön levetetted a cipődet és az asztal alatt tologattad őket. Elhiszem, fájt a lábad a hőségben, de kérlek szépen, miért nem vásárolsz egy számmal nagyobb cipőt? Aztán jött a cigány, azaz népi zenész. Ahelyett hogy közömbös tekintettel eltanácsoltad volna az asztaitól, dudorászni kezdtél és bátorítottad. A végén – talán észre sem vetted – olyan hangosan énekeltél, mint egy vidéki szolgabíróné egy Pekár-regényben. Betetézted a botrányos viselkedést azzal, hogy állandóan „szemeztél" a két fiatalemberrel és a búcsúzásnál olyan forró pillantást vetettél a huligán-külsejű szőkére, hogy elállt a lélegzetem. Minek nézhetett ezek után téged? Megmondhatnám, de nem akarok civakodást indítani. Jó éjszakát!

– Jó éjszakát! – felelte az asszony szelíd vállvonogatással.

Ugyanebben az órában a vendéglőben maradt fiatalemberek újabb fél liter bort rendeltek. A huligánnak titulált, igen rendes külsejű, szőke ifjú, aki egyébként segédorvosi állást töltött be a nagyhírű kórházban, nótát rendelt és a halk zenekíséret mellett lelkendezett a barátjának az eltávozott szép szomszédnőről:

– Barátom, micsoda asszony! Már amikor belépett és olyan édesen tétovázott, hogy melyik asztalt válassza – rögtön a szívembe zártam. Imádkoztam, bár mellénk ülne és a kívánságom teljesült. Figyelted, hogyan tanulmányozta az étlapot? Ugyanaz a gyerekes, ártatlan kis habozás. Csupa báj, csupa természetesség! Ennivaló volt, ahogy rögtön lerúgta a cipőjét. És a dudorászása! Akkor szerettem bele, amikor énekelni kezdte azt a kis buta nótát, hogy a „cimbalmos a cimbalmával". Kerestem a pillantását, de mindig elkapta a fejét. De aztán mégis észrevette néma hódolatomat, mert a távozásnál hosszan rám nézett. Sajnos! Láttad azt a tekintetet? A megtestesült gőg és visszautasítás! Végigfutott a hideg a hátamon. De azért nem ábrándultam ki belőle. Öregem, ilyennek képzeltem el a valóban tisztességes, sírig hűséges hitvest és családanyát.

Stella Adorján

Pehhes ember

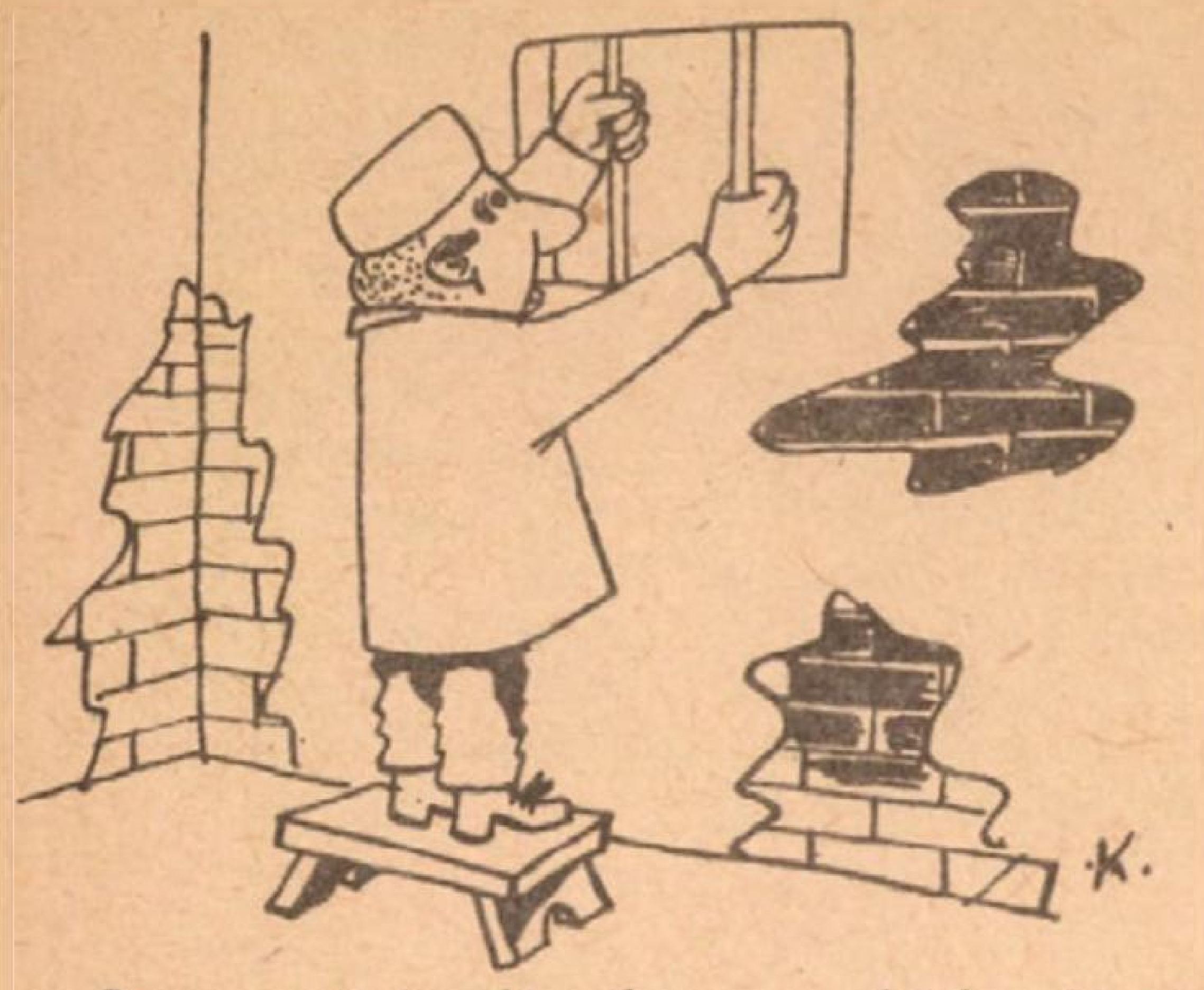

– Sajnos, ezt úgy látszik, nem a házkezelőség szerelte fel . . .

(A bratislavai Rohac-ból)

Ébresztőóra, mélyen alvók részére

Várnai György rajza

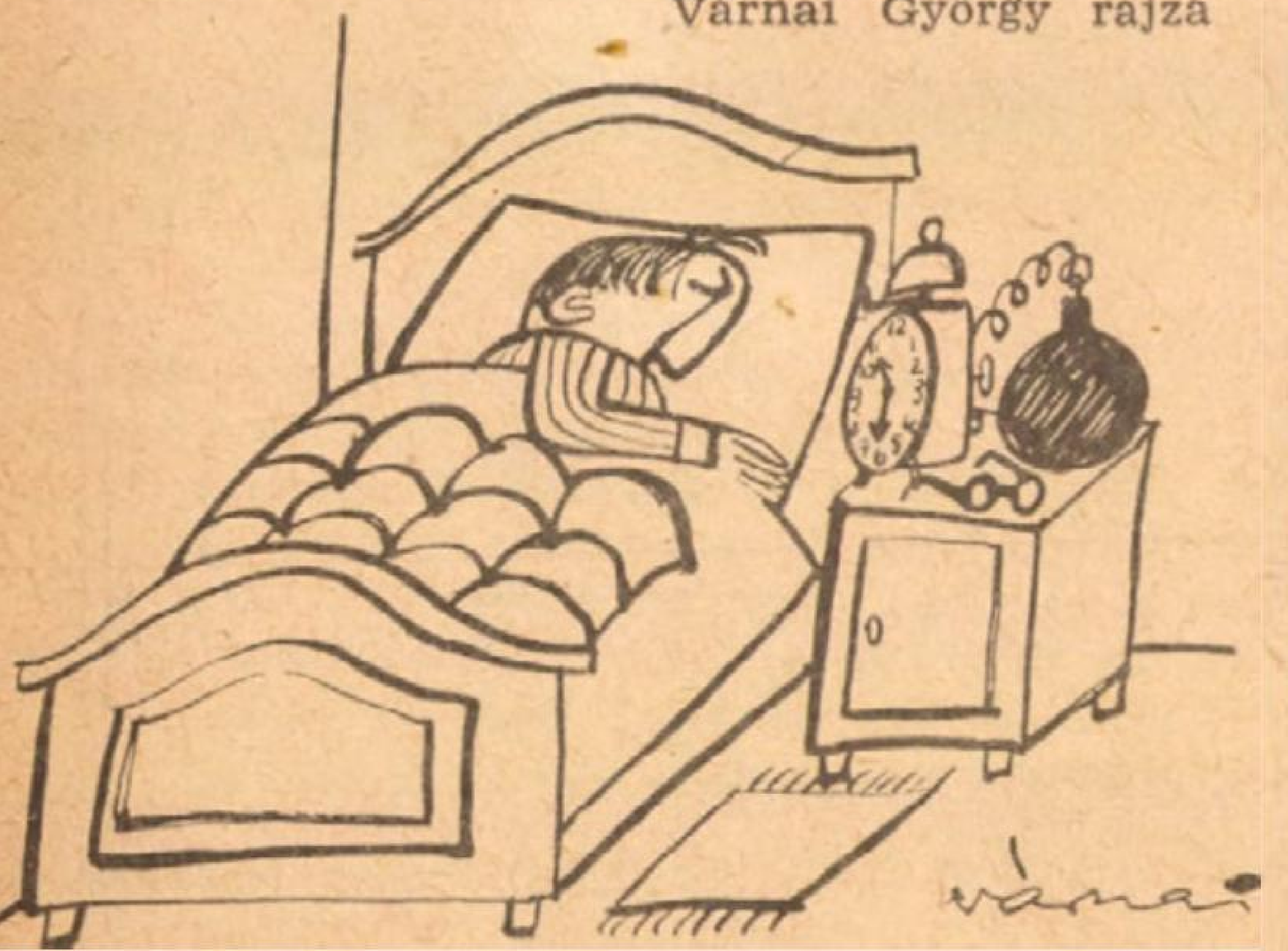

A humor KÖNYVÉBŐL

DERKOVITS GYULA, az örökös anyagi gondokkal küszködő szocialista festőművész, egy színészbarátjától szabadjegyet kapott egyik előadásra.

– Okvetlen meg kell nézned engem ebben a szerepemben – mondta a színész –, lehet, hogy ösztönzést kapsz belőle egy új témádhoz.

Derkovits fél kilenckor meg is érkezett a színházhoz, de egészen más gondolatokkal volt elfoglalva. Szórakozott gépiességgel tette le a ruhatárpultra felöltőjét s eszébe sem jutott, hogy fizetni is kéne érte.

– Harminc fillér – szólalt meg a ruhatárosnő.

A művész meghökkenve meredt rá:

– Micsoda vicc ez? Soha hat pengőnél még nem kaptam kevesebbet rá!

* * *

MÓRA FERENC a szegedi piacon, a tejesek során meglát egy ismerős parasztlegényt, aki már többször részt vett az ő régészeti ásatásaiban. A legény anyja tejet, túrót árul a piacon.

– Idehallgass, Veszter. Nem tudnál nekem mindennap két liter tejet házhozhordani, de igazi, vízezetlen falusi tejet?

– Dehogysenem. Csak tessen megadni a pontos címet.

– Ott lakom a kultúrpalota mögött, abban a...

A legény a szavába vág:

– Nem a tekintetes úr címit kérdezem, hanem ahonnan azt az igazi, vízezetlen tejet kéne hordani.

Euripidészt játszanak a Jégszínházban

Szegő Gizi rajza

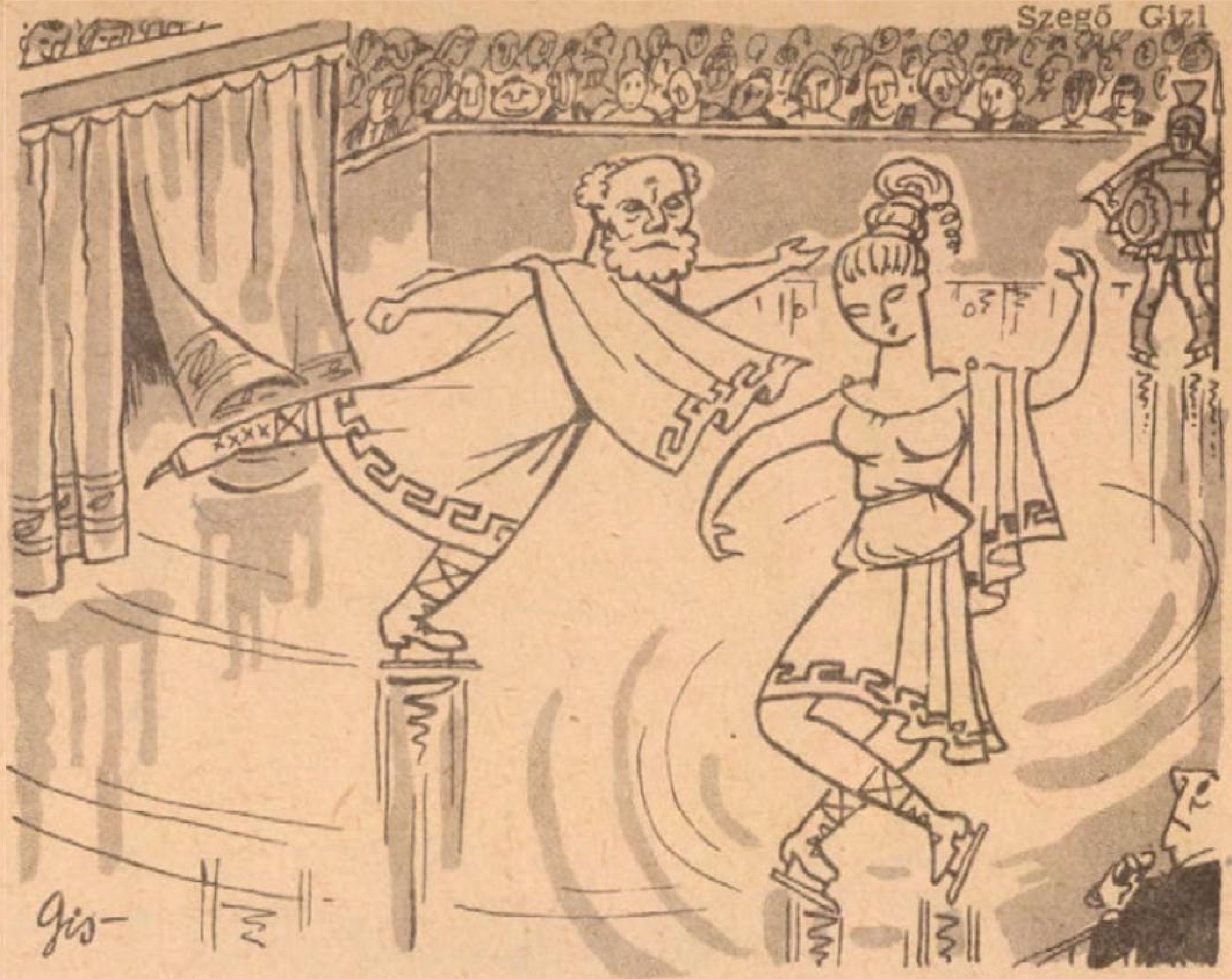

Az előregyártás teteje

Mészáros András rajza

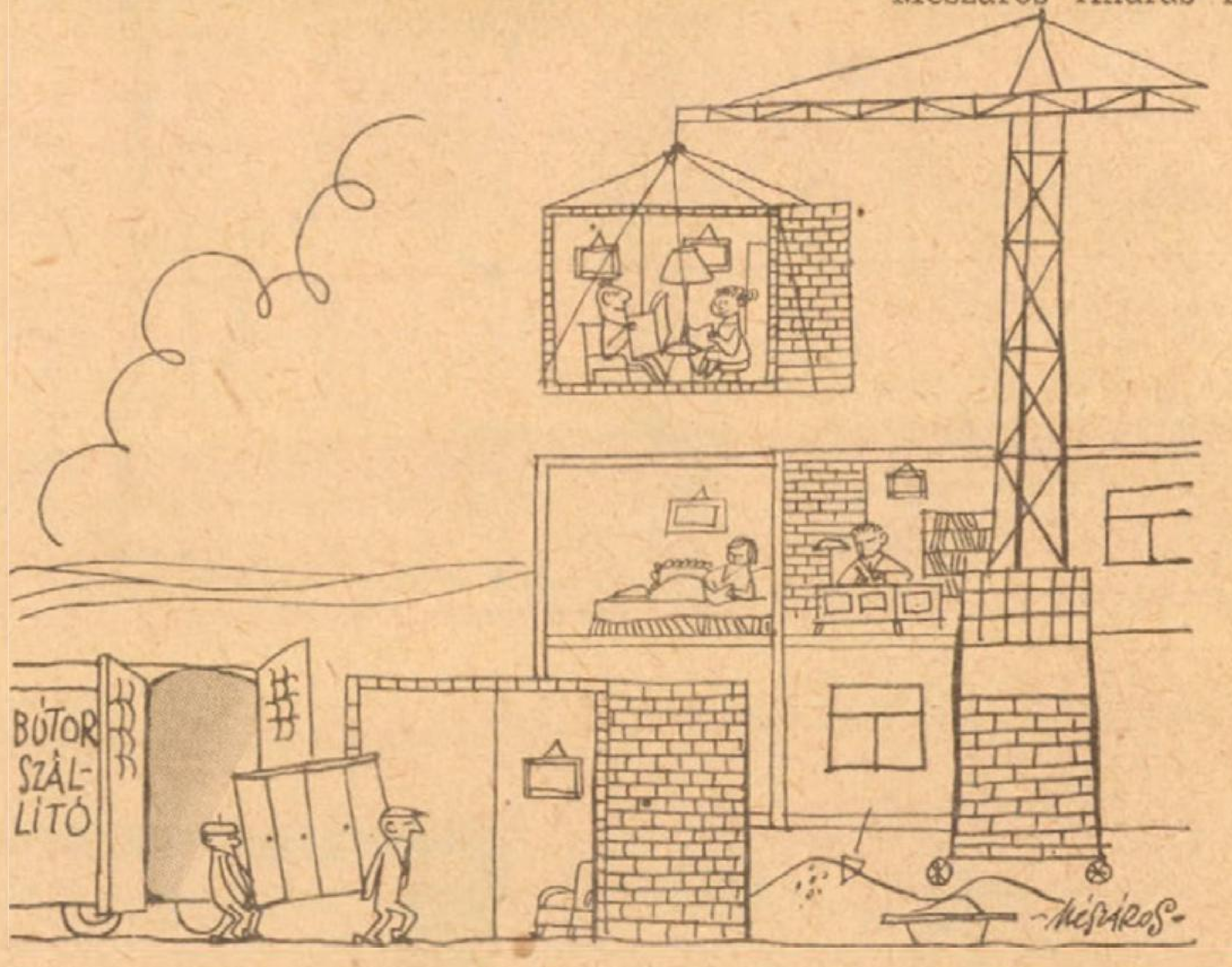

Horgászkaland

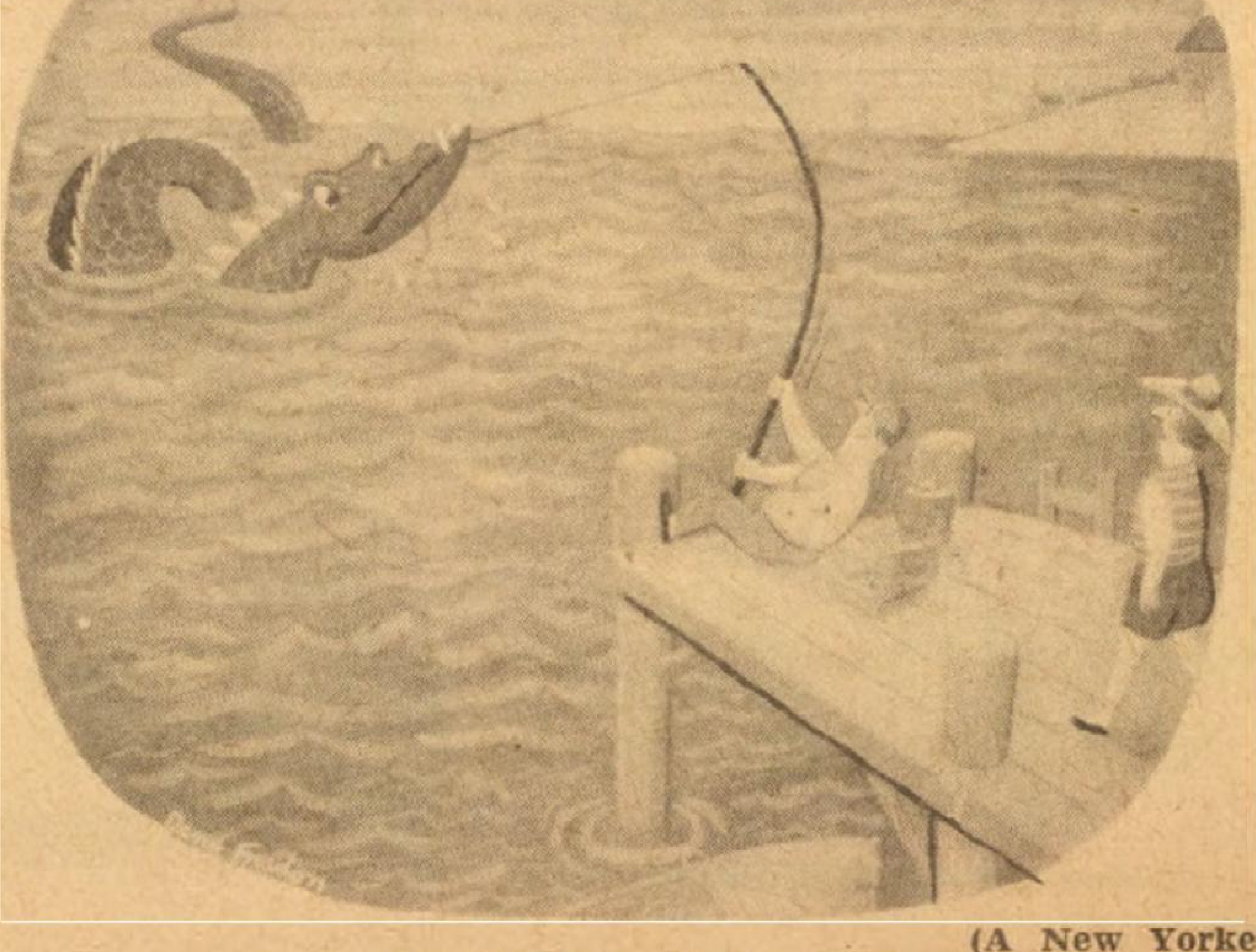

(A New Yorkerből)

– Henry! Te be vagy rúgva?

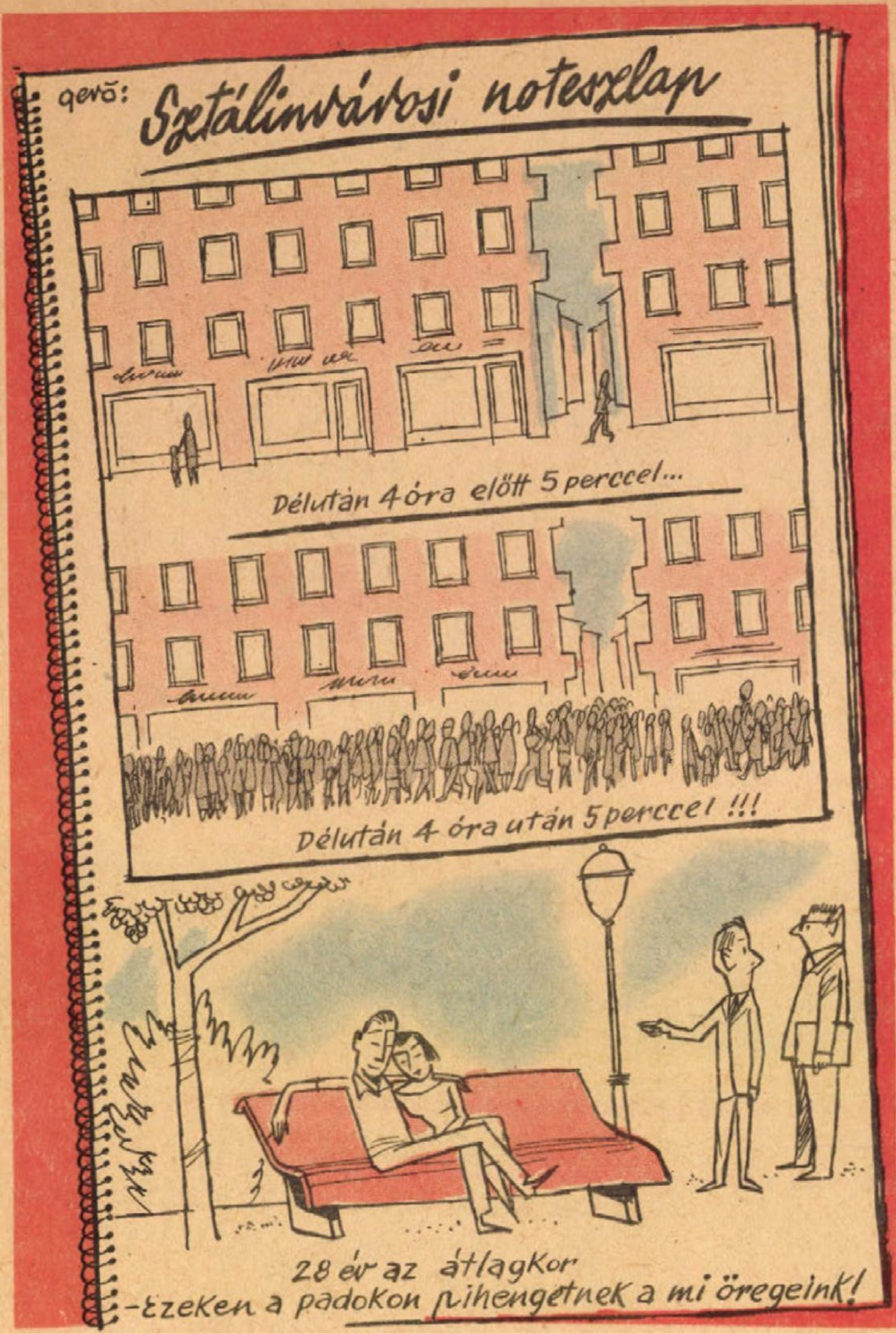
gerő:
Sztálinvárosi noteszlap
Délután 4 óra előtt 5 perccel...
Délután 4 óra után 5 perccel !!!
28 év az átlagkor
– ezeken a padokon pihengetnek a mi öregeink!

Pesti tudósítónktól...

– Két átszállót kérek! – mondom a villamoson.

– Kettő átszálló! – ismétli a kalauz, alig észrevehető finom iróniával igazítva helyre félreérthető fogalmazásomat. Mert két átszálló lehet hét átszálló is egy kis elhallással. Az ilyesmiből csak bonyodalom származik, mert ugyan mit is tenne az ember, ha a kalauz hét (hetes) átszállót nyomna a kezébe. Ritka ugyan az a tékozló magyar úr, aki hetesével rendeli az átszállót, az elővigyázatosság azonban sosem árt. A nyelv az érthetőség irányában fejlődik, s a magam részéről már most javasolnék az irodalomban néhány kisebb javítást, mint például: *„Szondi kettő apródja”*, *„A kettő gránátos”*. Mulatozás közben is el lehetne kerülni minden félreértést, ha például így keseregne az ember cigányzene mellett: *„Kettő gyöngye volt a falunak, kettő virága...”*

Köztudomású, hogy a kislányok életük első éveiben (majd később is) sokkal öntudatosabbak, mint a kisfiúk. Érdekes élményben volt részem a napokban. Egy kétéves kislány a felnőttek kérdésére azt csipogta, hogy huszonkét hónapos. Kész nő, már tagad a hónapjaiból.

A múlt héten konyhaszekrénybe való zárat vettem egy Vas- és Edényboltban. Volt megfelelő nagyságú zár, s én a pénztárcámban kotorászva egy százforintost húztam elő. Fogalmam sem volt arról, hogy mennyibe kerülhet egy zár. Azt tudom, hogy körülbelül mibe kerül egy pár cipő, tíz deka vaj, tudom, hogy mikor drága a zöldpaprika és mikor nem. De hogy egy zárnak mi lehet az ára, azt még csak nem is sejtettem. Bámulva a zár szép, bonyolult szerkezetét, nem csodálkoztam volna, ha ötven-hatvan forintot kértek volna el érte. A magyar ipar valóságos lebecsülésének éreztem, amikor mindössze 2 forint 50 fillért kellett a zárért fizetnem.

Érdemes zárat venni.

f. l.

Hegedűs István rajza

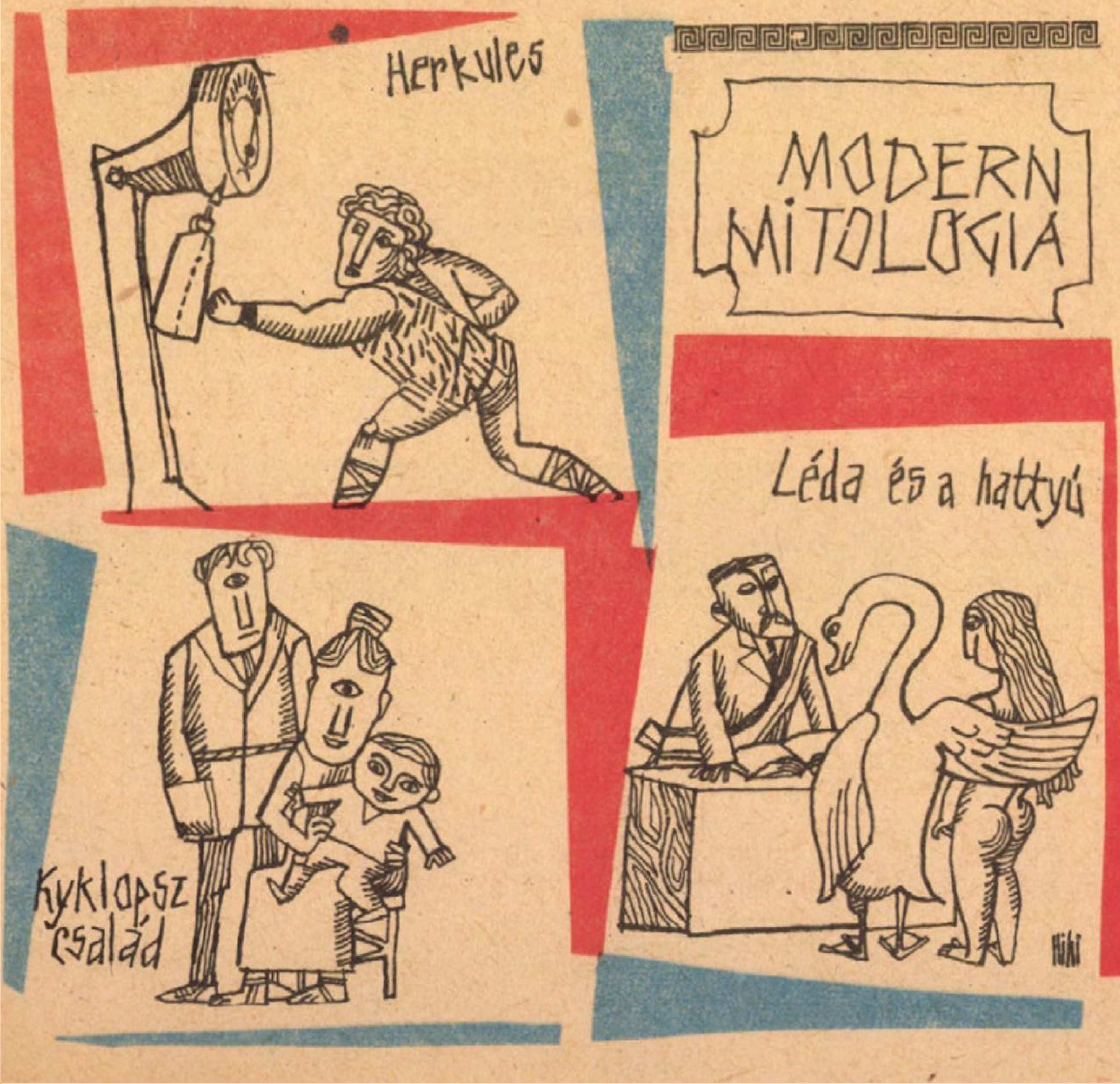
Herkules
MODERN MITOLOGIA
Léda és a hattyú
Kyklopsz család
Hiki

E heti hirdetésünk

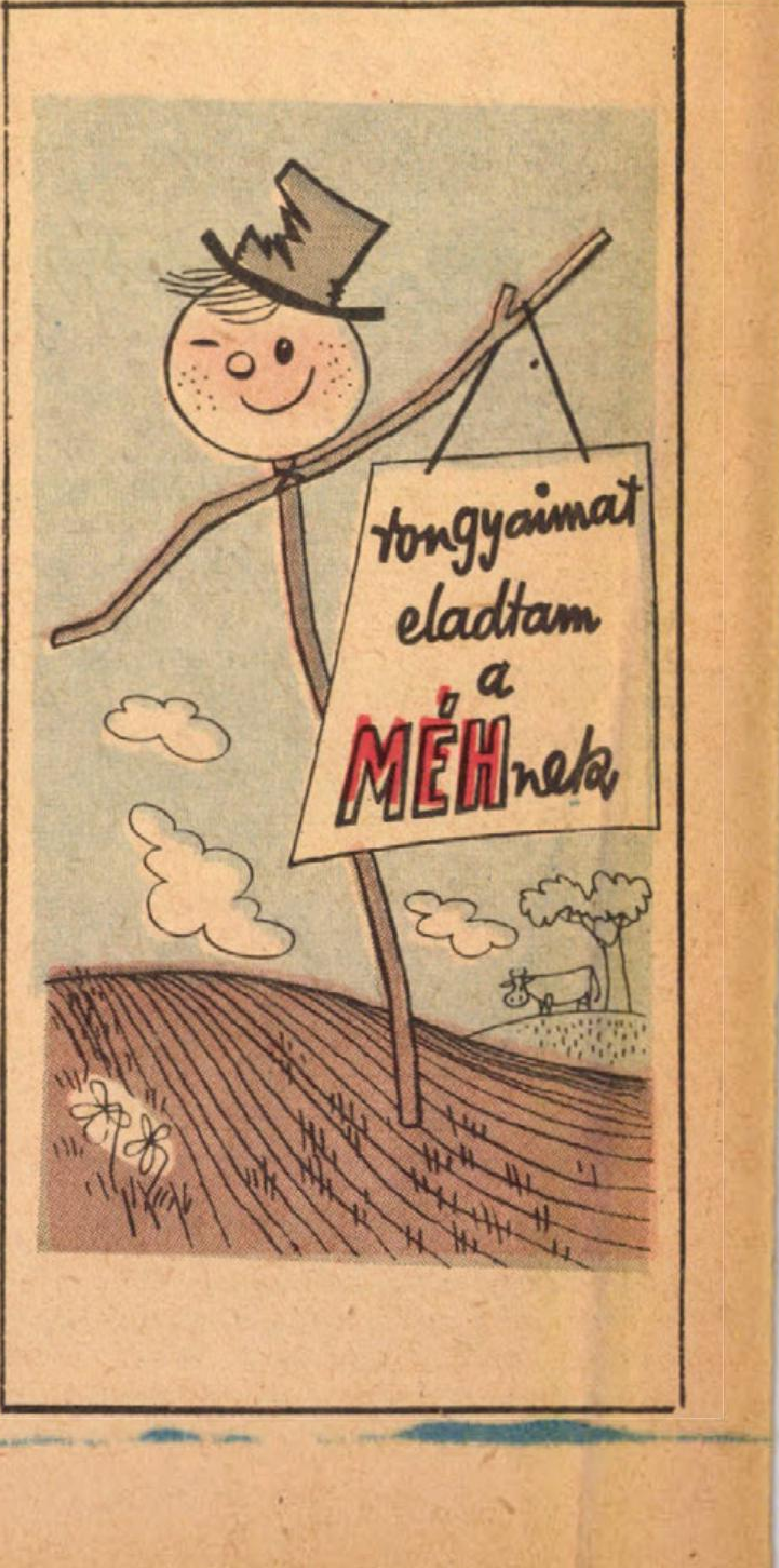
rongyaimat eladtam a MÉHnek

Hátha valaki nem ismeri...

Erdei Sándor rajza

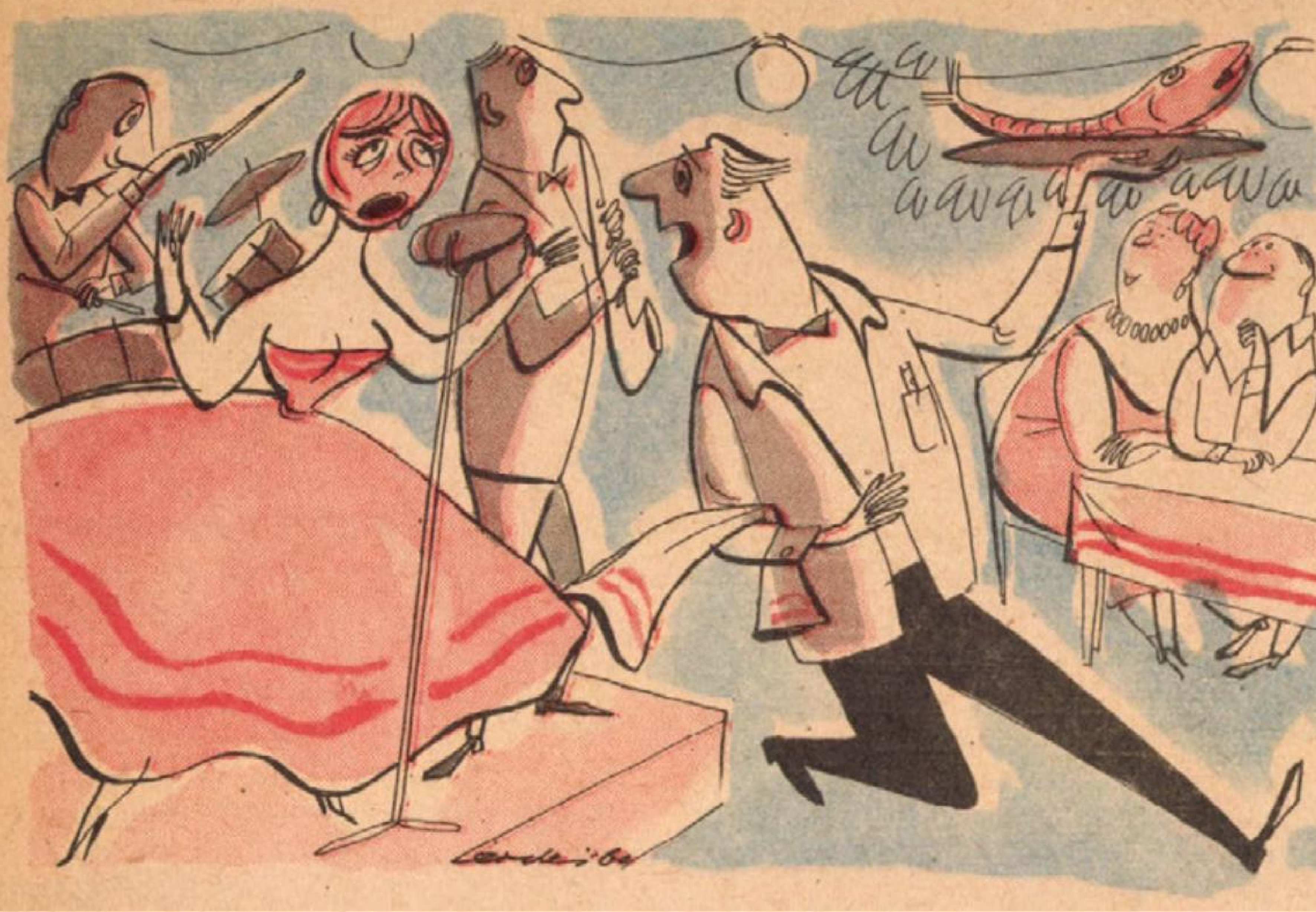

– Művésznő, tessék hangosabban énekelni, mert szaga van a halnak! ...

Csodagyerek

Balázs-Piri Balázs rajza

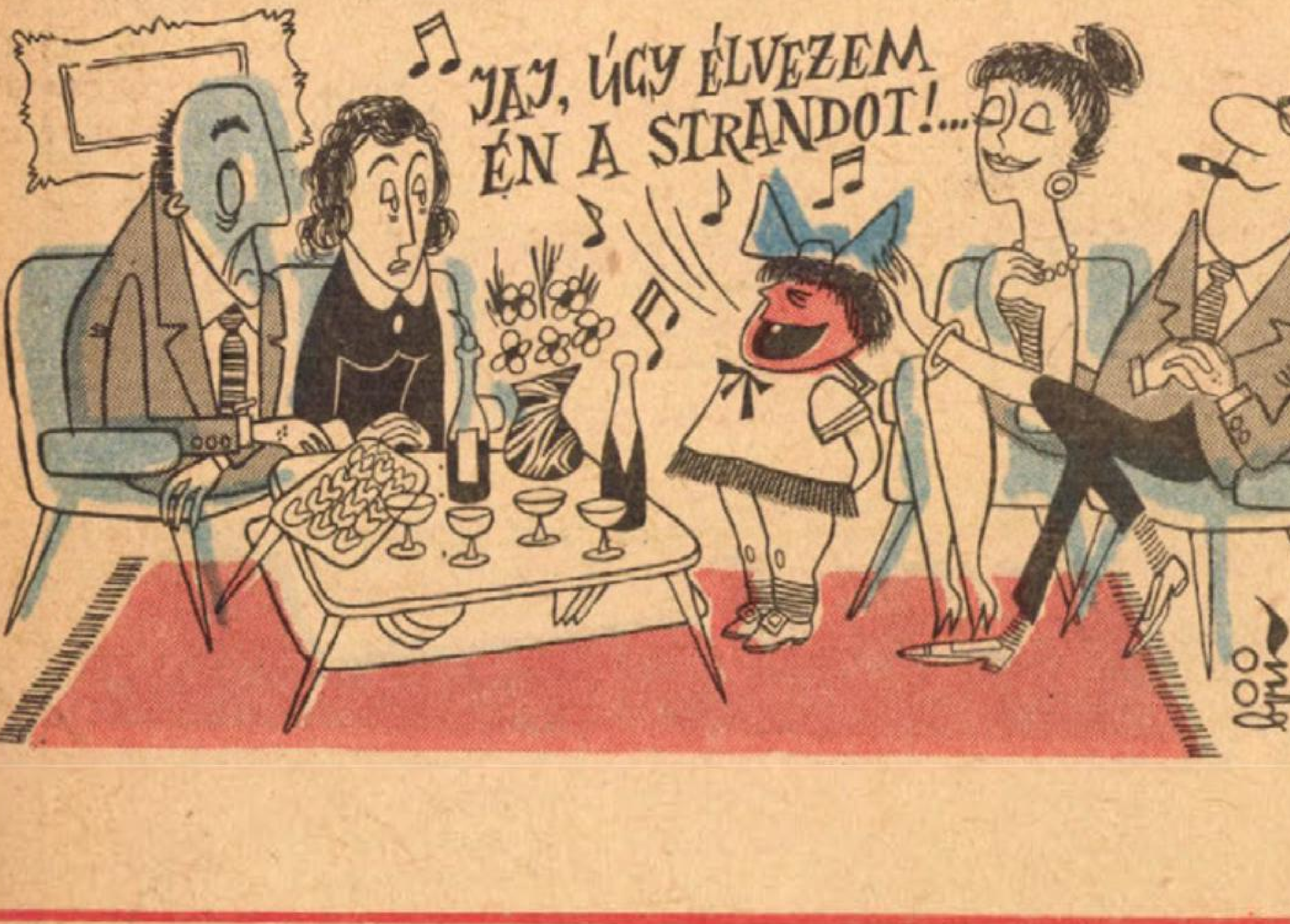
JAJ, ÚGY ÉLVEZEM ÉN A STRANDOT!...

Így mondott le a japán miniszterelnök

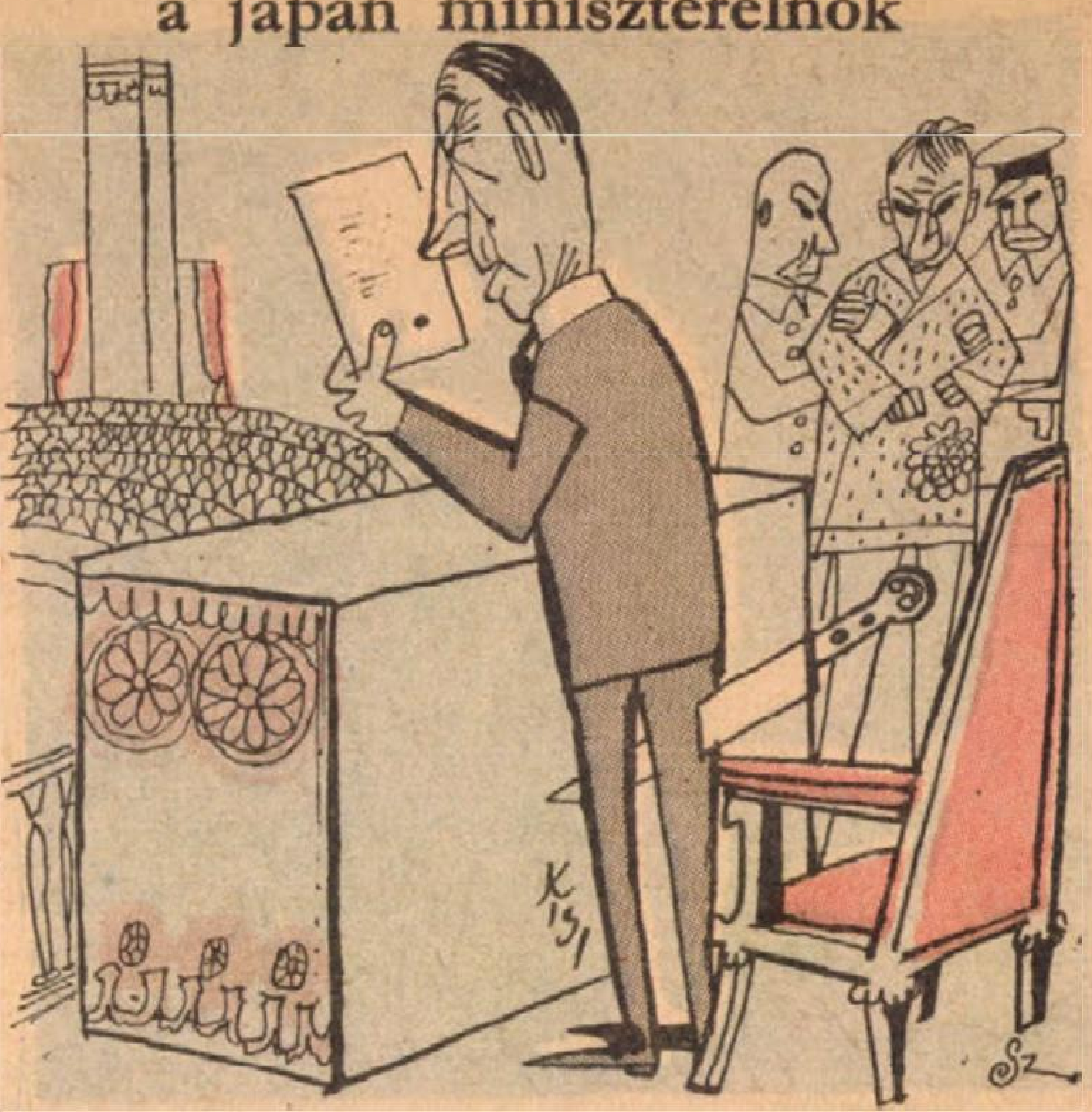

Kisi: Tisztelt képviselőház, az az érzésem, hogy elvesztettem a nép bizalmát, ezért egészségi állapotomra való tekintettel lemondok...

Felhívás

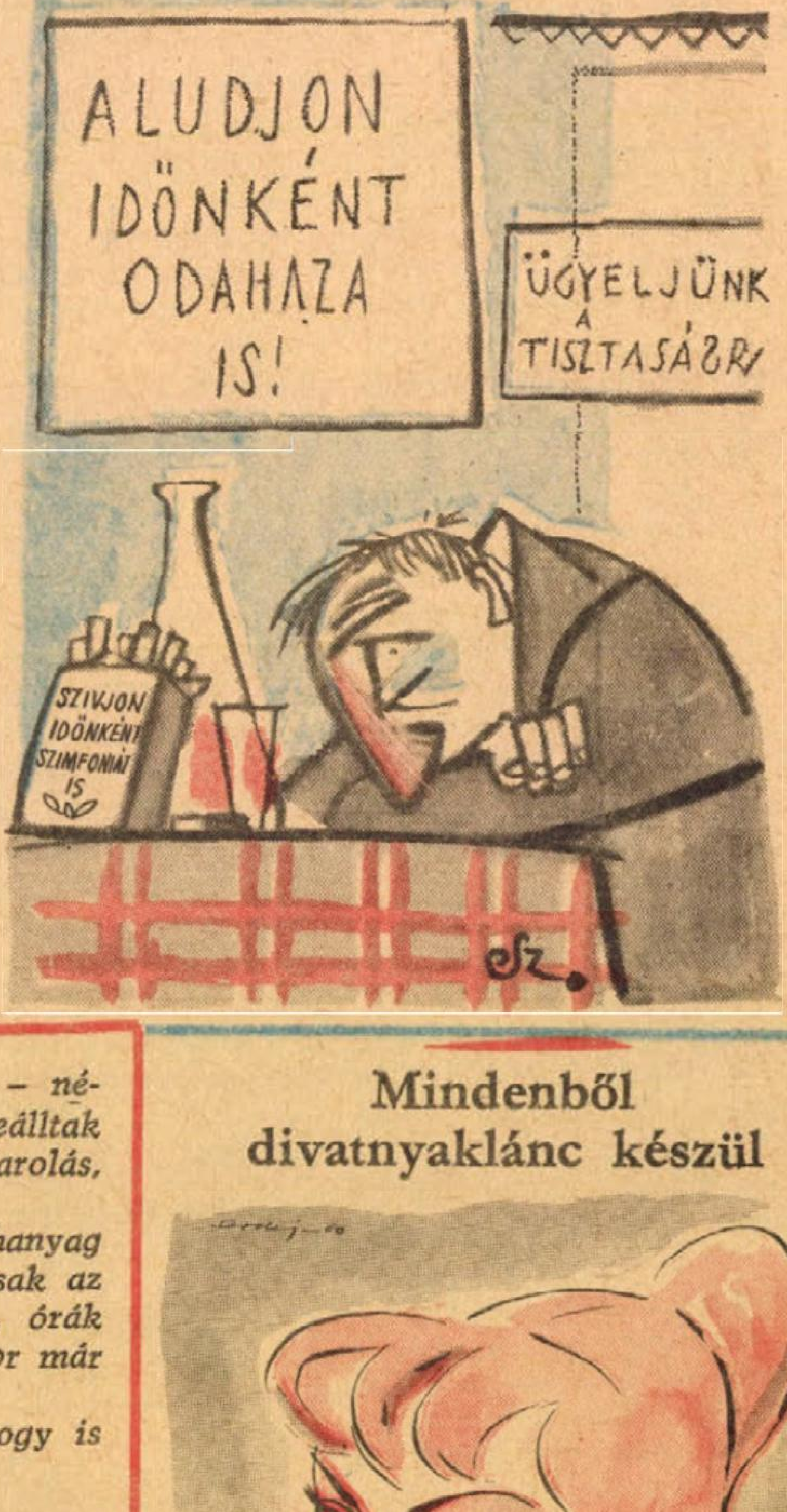

MOLEKULÁK

Idill a balatoni műúton

Áll egy gépkocsi, alatta hanyattfekve káromkodik a sofőr. A motor egykedvű hallgatással veszi tudomásul az alulról jövő cifra kritikát. Még azon sem indul meg, hogy a sofőr fölöttes szerv büntető intézkedését kezdi sürgetni:

– Csapjon beléd az isten nyila!

A nyíltságról

Szeretem azokat az embereket, akiknek ami a szívén, az a száján.

De azért akadnak közöttük olyanok, akiknek ami a száján, az az én könyökömön ...

Parkirozológia

Nézegetem az utca öblében parkírozó gépkocsikat. Úgy olvasok gazdáik jellemében, mint grafológus a levélírókéban. Némely autók gondosan, háttal befelé álltak be; ezek most már bármelyik pillanatban kiroboghatnak a városba – némelyek pediglen ahogy jöttek, beálltak szemben a járdával, elodázva a farolás, megfordulás komoly munkáját.

Az utóbbiak gazdái voltak a hanyag diákok, akik előbb játszottak; s csak az utolsó percre hagyták a tanulást, órák előtt, a tízpercben magoltak, amikor már körmükre égett a dolog.

Nem is értem, ilyen emberek hogy is juthattak kocsihoz ...

Mértékegységek

A „fényév"-ről első hallásra sokan időegységre gondolunk, megzavar bennünket, hogy az összetett szó egyik tagja valóban időegység. Pedig hát, mint tudjuk, a „fényév" az a távolság, amelyet a fény egy év alatt megtesz. Hasonlóan nagy időegységünk nincs is a köznyelvben, ez is a fogalomzavar oka lehet. Javaslom tehát a csigafényév fogalmának bevezetését. (Annyi idő, amennyi idő alatt a csiga bejár egy fényévet ...)

(dunai)

Mindenből divatnyaklánc készül

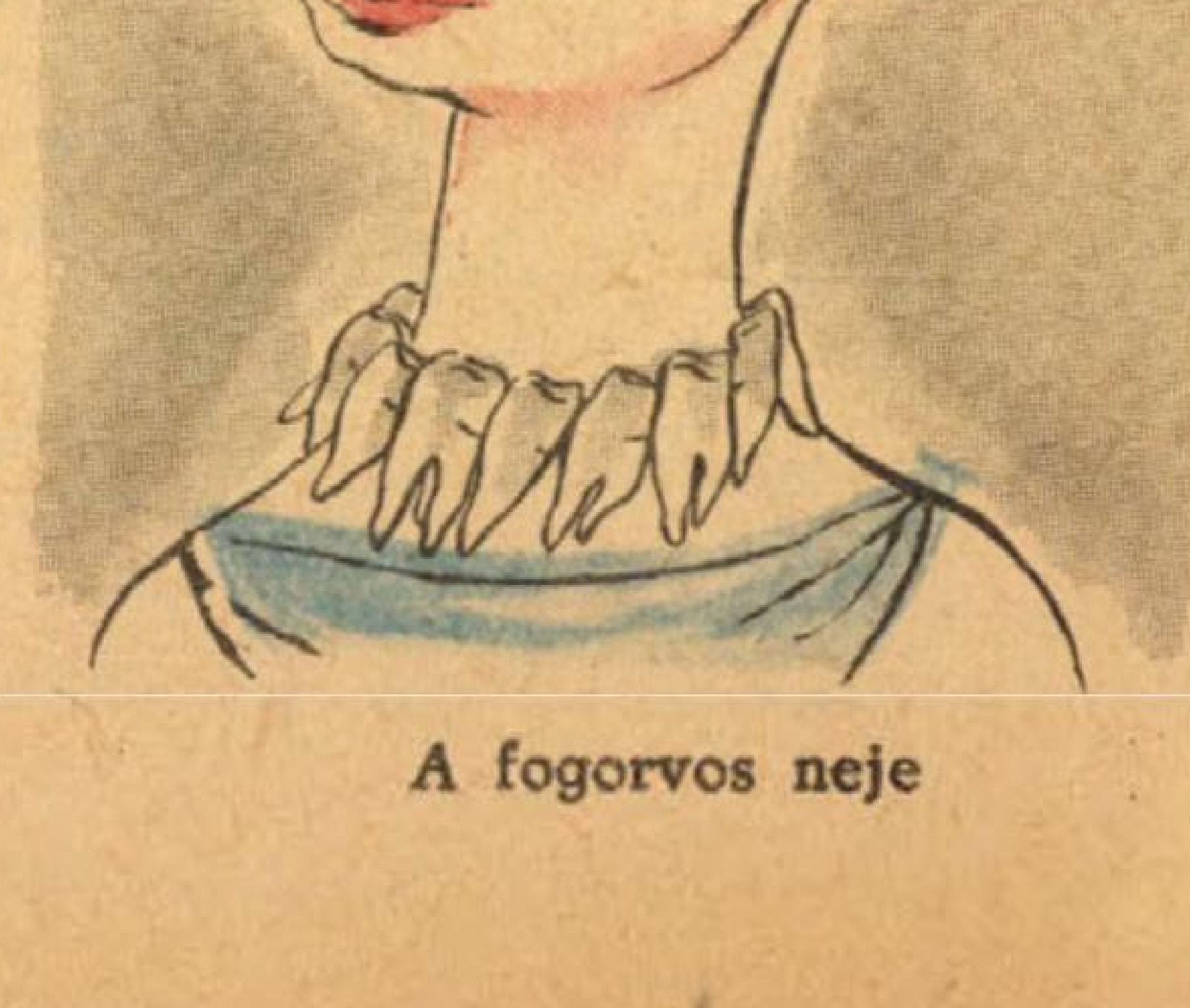

A fogorvos neje

Le a bürokráciával

Életveszélyben — „tűrésre kötelezve”

Ó, mi balgák! Hosszú évek óta önfeledt nyugalomban élünk a Vörösmarty tér 2. alatt és nem tudtuk, hogy életveszedelemben forgunk. A negyedik emeleten négy család feje felett lóg a Damoklesz kardja. Sok-sok évig nyugodtan aludtunk, szépítettük lakásunkat, vendégeket hívtunk, jól éreztük magunkat. Átéltük az ellenforradalmat is, ágyúk közeli dübörgését, autóbuszok percenkénti robogását, a földrengést és tetőjavításokat, de az igazi veszedelmet nem sejtettük. Honnan is sejthettük volna, nincs repedés a falon, sem a plafonon. És tizenegy évig az V/6-os házkezelőség sem aggályoskodott életünk biztonságáért.

Ámde most egyszerre minden a feje tetejére állt! Miután tatarozásra jelölték ki házunkat, megvizsgálták állagát közelebbről is. A tatarozást ugyan jövőre halasztották, ezidén csupán megfélemlítésünkre került sor. Megtudtam, hogy az íróasztal, amelynél e sorokat írom, végveszedelemben van. Lehet, hogy még mielőtt cikkemet befejezhetném, rámszakad a padlásfödém. Pedig rendkívül sajnálnám, ha nem tudnám nyilvánosságra hozni pusztulásom előzményeit. Sietek hát a tények közlésével:

Ez év július 14-én 11 órakor tértivevényes levelet kaptam az V. kerületi Tanács építési osztályától, az osztályvezető – a továbbiakban O. V. – sk. aláírásával. A levél tárgya: „aládúcolás tűrésének kötelezése”. Bővebben: határozat arról, hogy én és szomszédaim 1000 forintig terjedhető pénzbírság terhe mellett, a határozat kézhezvételétől számított 48 órán belül tűrni vagyunk kötelesek, hogy a BUVÁTI szakvéleménye alapján a házkezelőség lakásunkban aládúcolást végezhessen. „Így határoztam” – írja az O. V. – „mivel a padlásfödém életveszélyes, az azonnali aládúcolás szükséges.”

Gondolom, egy ilyen határozatot, amelyben az „életveszélyesség” és „azonnaliság” kritériumát az 1000 forintos pénzbírság kilátásba helyezése meggyőző erővel bizonyítja, s amely ellen „a fellebbezésnek halasztó hatálya nincs”, halálos komolyan kell venni. Ámde miért vegyem komolyan, ha azt látom, hogy az O. V. kartárs által június 24-én aláírt határozat, amely engem 48 órán belüli tűrési cselekvésre kötelez, nem kevesebb, mint 20 nap alatt tette meg a kétszáz lépésnyi utat az Engels tér 4-től a Vörösmarty tér 2-ig? Talán az O. V. kartárs maga sem veszi elég komolyan, amit határoz? Talán ő maga sem aggódik úgy az életemért, mint azt a határozatából gondolhatnám? De hiszen ez borzasztó! Nem tudom elképzelni, hogyan hajtotta volna be rajtam O. V. kartárs a pénzbüntetést, ha történetesen a kézbesítésig eltelt 20 nap alatt a padlásfödém valóban rámszakad?

Apropó: a bírsággal kapcsolatban van egy életrevaló javaslatom. Hajlandó vagyok vállalni a 48 órán belüli tűrés megtagadásáért járó maximális bírságot, ha viszont az O. V. kartárs is fizet nekem életveszélyesség tűrésének elhúzása címén annyi ezer forintot, ahány 48 óra a határozat meghozatalától a kézbesítésig eltelt. Ha jól számolok, csupán tizezer forintról lenne szó.

Lehet-e csodálkozni azon, hogy mindeme tapasztalatok után többszörösen elvesztettem hitemet ügyem életveszélyességében? Annál is inkább, mivel a határozat kézbesítése óta eltelt újabb öt napon belül dúcolási szándékkal sem nálam, sem szomszédaimnál senki sem jelentkezett. Talán végül is öndúcolást kell végeznünk?

Avagy megvárjuk a beígért tatarozást és aládúcolás helyett födémet cserélünk?

Ez nem is lenne oktalan megoldás. Ígérem, addig jó fiú leszek, csakis az igazat mondom. Nem hazudok többé, s hiszem, hogy a padlásfödém sem fog rámszakadni.

Sarló Sándor

Gyermekruha

Tizennégy éves kislányom heteken át rimánkodott azért a sötétkék karton bakfisruháért a hozzávaló fehér övvel. Tegnap végre engedtem az erőszaknak és a gyerek ruhatárának felfrissítése céljából ellátogattunk az Úttörő Áruházba.

A Kossuth Lajos utcai pompás áruház lépcsőházában találkoztunk a helyes kis Krammernéval. Hóna alatt elegáns csomagot cipelt.

– Mit tetszett vásárolni? – kérdeztem kíváncsian.

– Ezt a kis sötétkék karton bakfisruhát vettem a hozzávaló fehér övvel. Potom 88 forint volt – magyarázta büszkén Krammerné.

– Biztosan örülni fog otthon az új ruhának a kislánya – jegyeztem meg udvariasan.

– Hát persze, hogy örülni fog. Szereti, ha az anyja szépen ruházkodik – mondta Krammerné és elsietett.

Gyermekemmel felmentünk a ruhaosztályra:

– Egy sötétkék karton bakfisruhát kérnék fehér övvel a kislányom részére – szóltam az eladónak.

– Sajnálom, az a hölgy vitte el az utolsó darabot – mutatott egy negyvenöt év körüli, másfél méter magas nőre. – A kistermetű felnőttek tömegével vásárolják saját céljaikra a gyermekruhát – magyarázta előzékenyen az eladó.

Mit tehettem mást? Kislányommal bementem egy Rákóczi úti Ruházati Boltba és vettem neki egy sötétkék kartonruhát, fehér övvel, felnőtt méretben, 88 forint helyett 145 forintért.

Kislányom, látva a többletkiadás miatti szomorúságomat, kedvesen megvigasztalt: – Ne búsulj, apu, most már ötven forintért bármelyik szabónő átalakítja gyermekméretre.

Galambos Szilveszter

Túlzott óvatosság!

Budapesten jártamban egy ballonkabátot, kalapot és aktatáskát helyeztem el rövid megőrzésre a Keleti pályaudvar ruhatárában. Az átvételnél 3 forintot kértek tőlem és nyomban közölték, hogy a kiváltásnál további 4 forint egynéhány fillért kell még fizetnem. Mikor szóvátettem, hogy a néhány órai megőrzés címén miként kalkuláltak össze több mint hét forint megőrzési díjat, azt az épületes választ kaptam, hogy a három forint befizetésével biztosítást nyertek holmijaim – ha ellopnák a ruhatárból. Ez a túlzott óvatosság megnyugtató ugyan, de ha a MÁV nem bízik meg a ruhatárosaiban, akkor miért fizetteti meg az utasokkal a biztosítást?

Westwinkel Róbert
Oroszlány

Az érdekeltek hozzászólnak

„Út a Népstadionba” című cikkükkel kapcsolatban közlöm, hogy július 1-én helyszíni szemlét rendeltem el, melyen a Fővárosi Tanács Közlekedési Igazgatóságán kívül részt vettek az érdekelt vállalatok megbízottai is. A szemlén a Fővárosi Tanács figyelmét felhívtuk a kérdéses terület rendezésére — melyet mi is szükségesnek tartunk mind forgalmi, mind városkép szempontjából. Intézkedtem, hogy addig is, míg a Fővárosi Tanács a megfelelő hitelösszeget az elkészített terv alapján rendelkezésre bocsátja, az úttesten levő nagyobb gödröket az építési osztály javíttassa ki.

XIV. ker. Tan. VB
Horváth Géza
VB-elnök h.

Közbosszantók

Miközben böngészgetem a lapunkhoz beérkező panaszleveleket, az az érzésem kerekedik, hogy valahol valakik éjt-nappallá téve csak azon buzgólkodnak, hogy hiánycikkeket kreáljanak a vásárlók bosszantására.

Első számú közbosszantó: az autoszifon. Ez a háztáji szódagyár ma már — hála légyen az ő terjesztőinek! — igen sok háztartásban fellelhető. Ha a szifon egyik oldalát nézem, az jó dolog. De van neki — vigye el az ördög! — egy másik oldala is, ez meg rossz dolog: mert hol van hozzávaló patron, hol meg nincs. Ha meg van hozzávaló patron, abban hol van szénsav, hol meg nincs. Van nekije még hiánytűje, hiányelzárógumija stb., stb.

Második számú közbosszantó: a motorkerékpárlánc. Tudott dolog, hogy motorkerékpárból is annyi van már, hogy alig tudunk tőlük gyalogolni. Lánc viszont se égen, se padláson, de még a szakboltokban sincs. Pedig a motorokat nem azért vették az ő drága jó gazdáik, hogy a sufniban tartsák, hanem azért, hogy nyári vikendjeiket jóízűen lemotorozzák vele.

Hypót a piszoknak, láncot a motorkerékpároknak és jó patront az autoszifonoknak! De inkább ma, mint holnap!

(bernáth)

Tízezer televízió az olimpiára

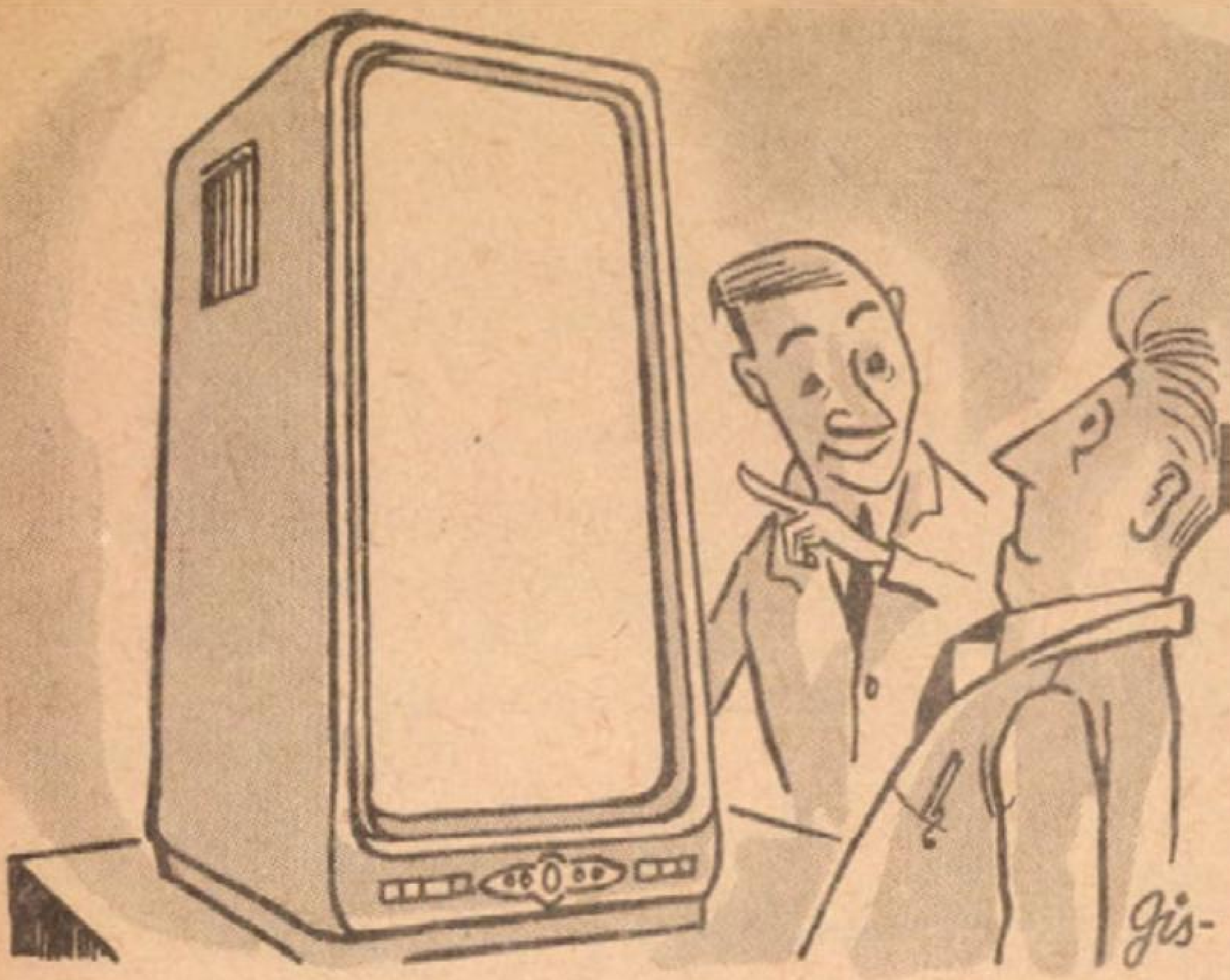

– Ezen a típuson tökéletesen lehet venni a rúdugrást . . :

Elvonókúra

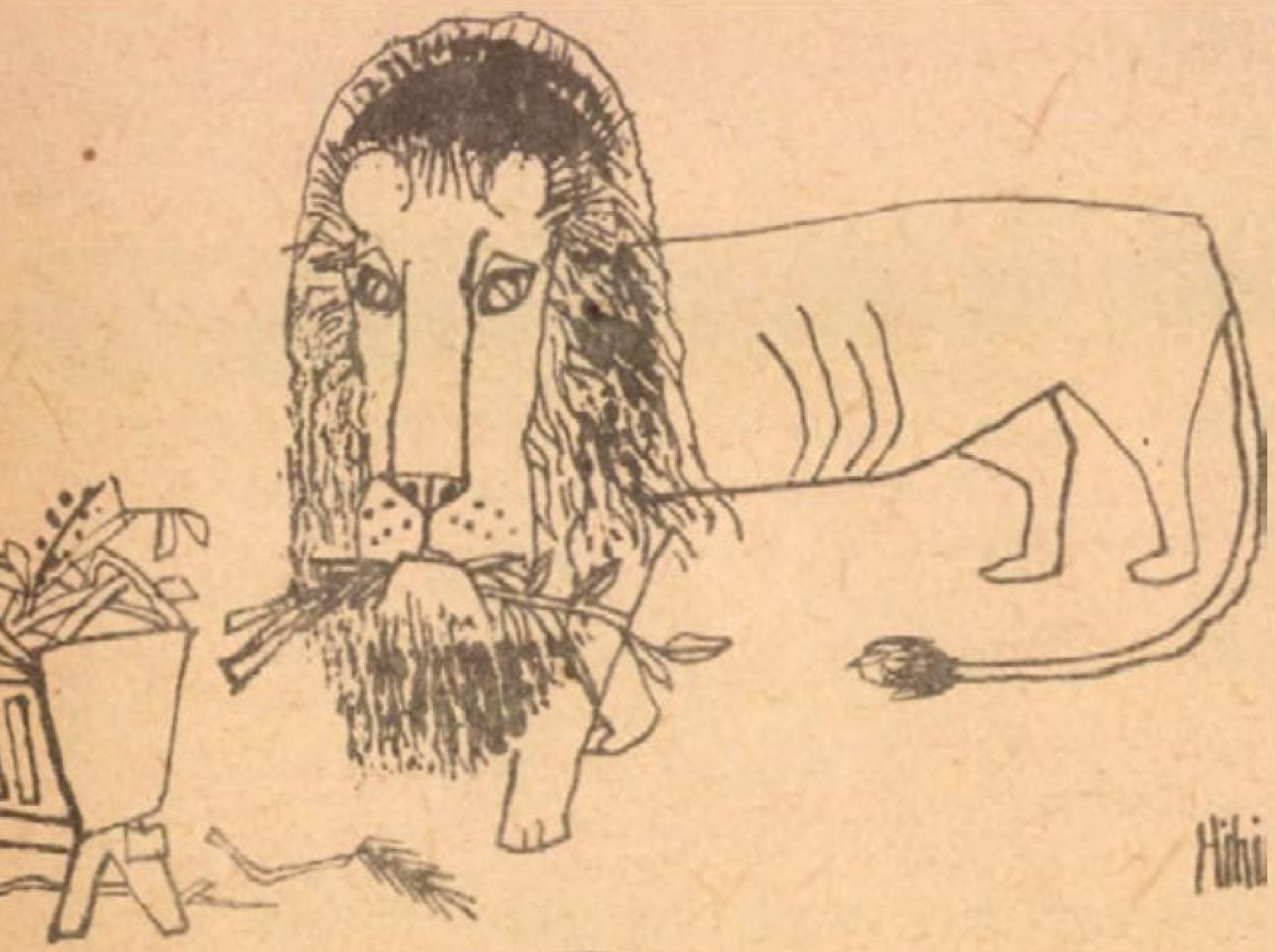

Nem ritka eset

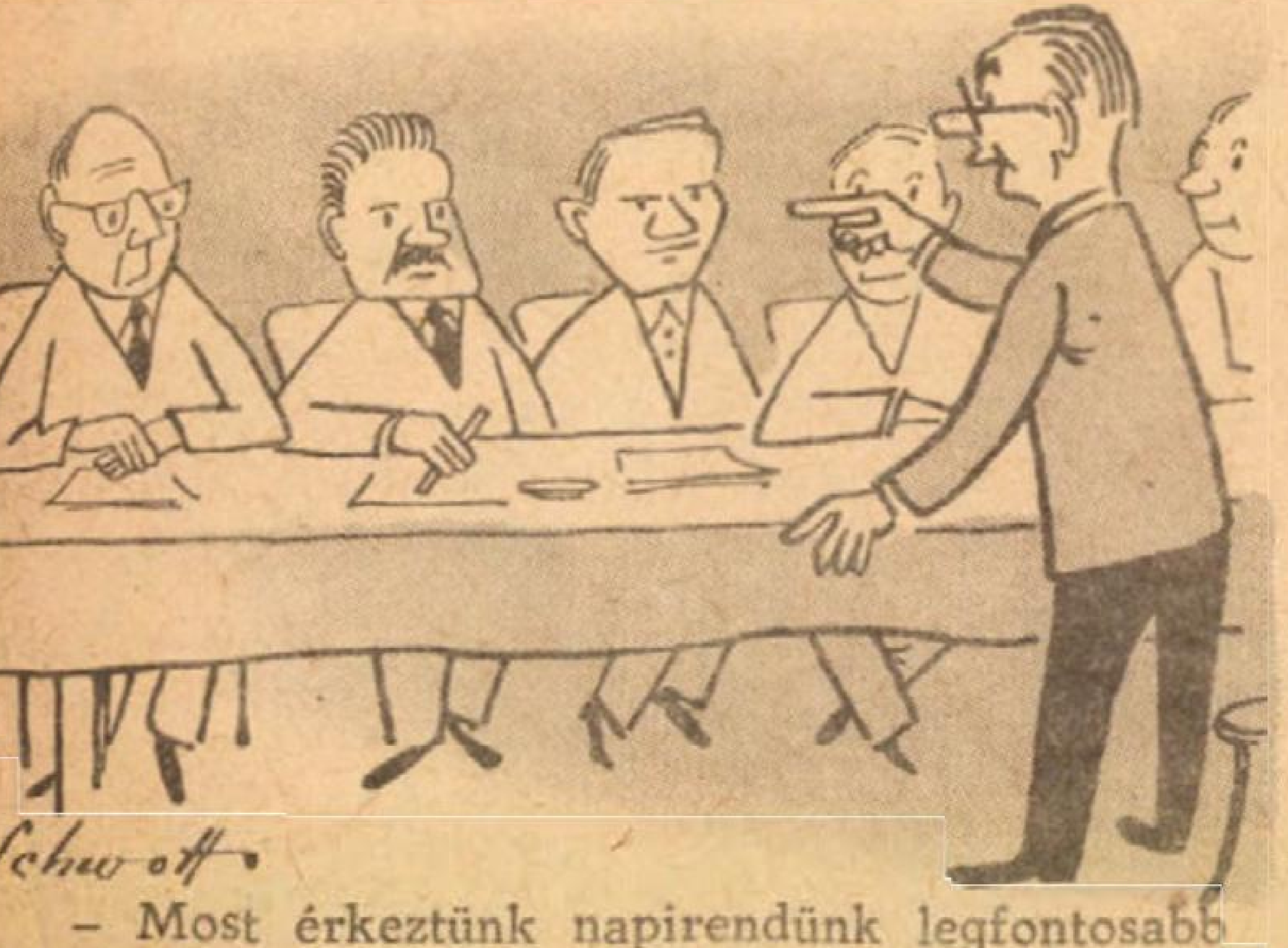

– Most érkeztünk napirendünk legfontosabb pontjához, de ezt majd a lépcsőházban beszéljük meg . . .

Megoldotta!

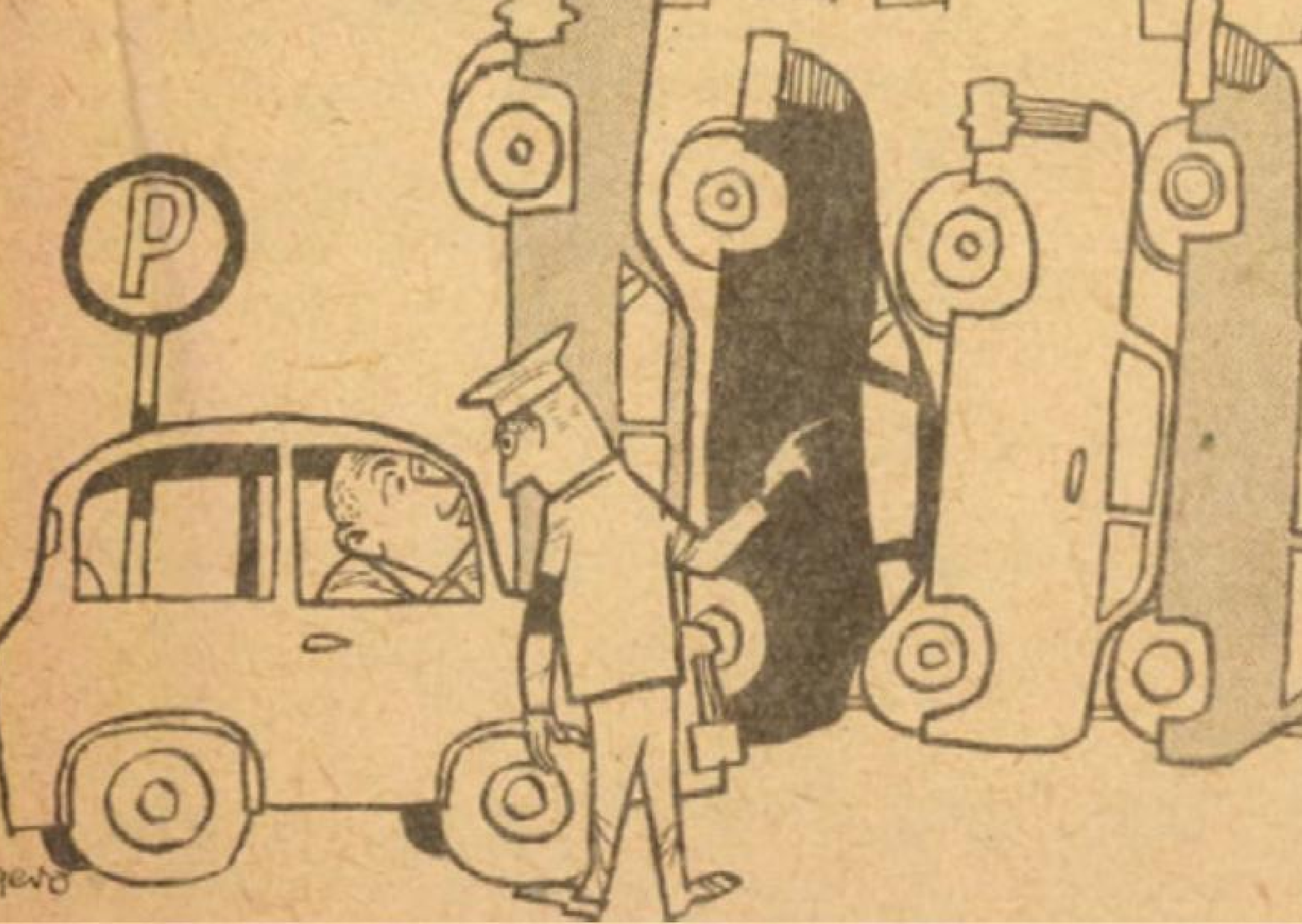

Hatásos jelszavak

Stevenson kétszeres balsikeres amerikai elnökjelölt hívei abban reménykedtek, hogy a demokraták pártkongresszusa harmadszor is őt jelöli az elnöki tisztségre. Már el is készítették és sok helyen kiragasztották a választási jelszót:

— Szavazzon Stevensonra.
Nem szeret golfozni!

De a demokrata-konvent végül is Kennedyt jelölte, aki viszont kijelentette, hogy megválasztása esetén külügyminisztert óhajt csinálni Stevensonból. Tehát Stevenson ebben a pillanatban nem Eisenhower örökére pályázik, hanem Herterére. Ajánljuk a jelszó megváltoztatását, ilyen módon:

— Szavazzon Stevensonra.
Nem szeret kémkedni!

Jön! De kicsoda?

„Jön! Vico Torriani! Jön!" olvasom boldogan a zöldbetűs plakátokat szerte fővárosunkban. Jön, tehát nyugodtan alhatok és aludjatok ti is, embertársaim. A nagybetűs hirdetések biztatnak bennünket: „Jön Vico Torriani!"

Nem tudom nektek megmondani, ki ő és merre van hazája, de jön. Nem tudom, mi ő, atléta; cirkuszi akrobata . . : vagy Shakespeare-t szavalja majd zengő olasz nyelven, vagy Verdi csodálatos áriáival ejti kábulatba közönségünket : : . vagy mit tudom én: valamelyik új, nem is sejtett háztartási gép-kreáció viseli e szép olasz nevet? Ki tudja?! De jön! Jön Vico Torriani és ez a fontos! A mi eseménytelen, unalmas korszakunkban!

Nyugodtan hajtom hát álomra fejem : . :

(pp)

Tudományos válasz

(Ukrán vicc)

Két öreg az eresz alá bújt az eső elől. Elkezdtek vitatkozni. Nem tudtak rájönni annak a fortélyára, miért lehet előbb látni a villámot és csak azután hallani a dörgést?

Este, amikor hazaterelték az állatokat, a patak mellett találkoztak a pappal.

– Főtisztelendő úr, legyen szíves megmondani, hogy amikor zivatar van, miért látjuk előbb a villámlást és csak azután halljuk a dörgést? – kérdezte az egyik öreg. – Maga tudja, mert a városban tanult.

– Persze hogy tudom.

Az öregek hegyezték a fülüket.

– Azért látjuk először a villámlást és halljuk utána a dörgést, mert az isten szent akaratából a szemeink elül vannak, a füleink pedig hátul . . .

– Ez már döfi, látszik, hogy nemhiába tetszett tanulni annyi éven át – mondták az öregek mély tisztelettel.

Talány és megfejtés

Feketét főz két nő lázban,
a velünk szemközti házban...

Megisszák, és tesznek-vesznek,
isznak-esznek, összevesznek...

Majd egy délceg legény lép be
váratlanul e szép képbe . . .

Csókot is kap tőlük nyomba',
működik a kávébomba . . .

S feketét főz két nő lázban,
a velünk szemközti házban...

Kik lehetnek? — töröm fejem,
s faggatom a fiam, nejem,

És a hely, hol összejönnek;
kifőzés vagy magánlakás?

Hogy kerül az asztalukra
kávé, szendvics, máglyarakás?...

Megfejtettem már a talányt,
hurrá! Éljen! Diadal!

Mind a hárman tisztviselők
s mi szemközt van: hivatal.

Szilágyi György

BARÁTNŐK

Hitvesem rengeteget mesél a barátnőiről: jellemek és kalandok és párbeszédek raktározódtak el a fejemben óriási mennyiségben. Meglehetősen jól emlékszem mindegyikre — csak éppen a nevekkel van baj, azokat mindig összecserélem.

— . . . és kérlek szépen, erre az Olga — tudod, melyik az Olga! — és itt várakozón néz rám; nekem felelnem kell, mert addig nem megy tovább, ami önmagában nem volna baj.

— A magas, elegáns, aki három év óta a Jenővel mászkál . . .

— Dehogy, alacsony, lompos, két hét után szakított Gáborral. Figyelsz is te arra, amiket én mesélek!

— Persze hogy figyelek, csak véletlenül eltévesztettem, ne haragudj. Igen, igen, az Olga . . .

— Szóval, ez a kiállhatatlan perszóna kereken azt felelte Lilinek . . :

— Lili az, akit a férje nem akart állásba engedni, és ezért visszament a mostohamamájához, de az meg agyondolgoztatta, ezért visszament a férjéhez.

— Dehogyis, az a Rózsi, már kétszer is elmagyaráztam a héten . . . Nem érdemes neked semmit se mesélni . . .

Nemrég aztán rájöttem, hogyan kerülhetem el a fölsülést. Azóta mindig igazolni tudom magamat.

Valahányszor gyanakodva megáll elbeszélése közben:

— Tudod, melyik a Juli (Klári, Mária, Nóra, Lenke, Ica stb.)?

— Az a kiállhatatlan perszóna.

A telitalálat után megnyugodva mesél tovább.

(d — i)

A vízibusz kapitánya

Szűr-Szabó József rajza

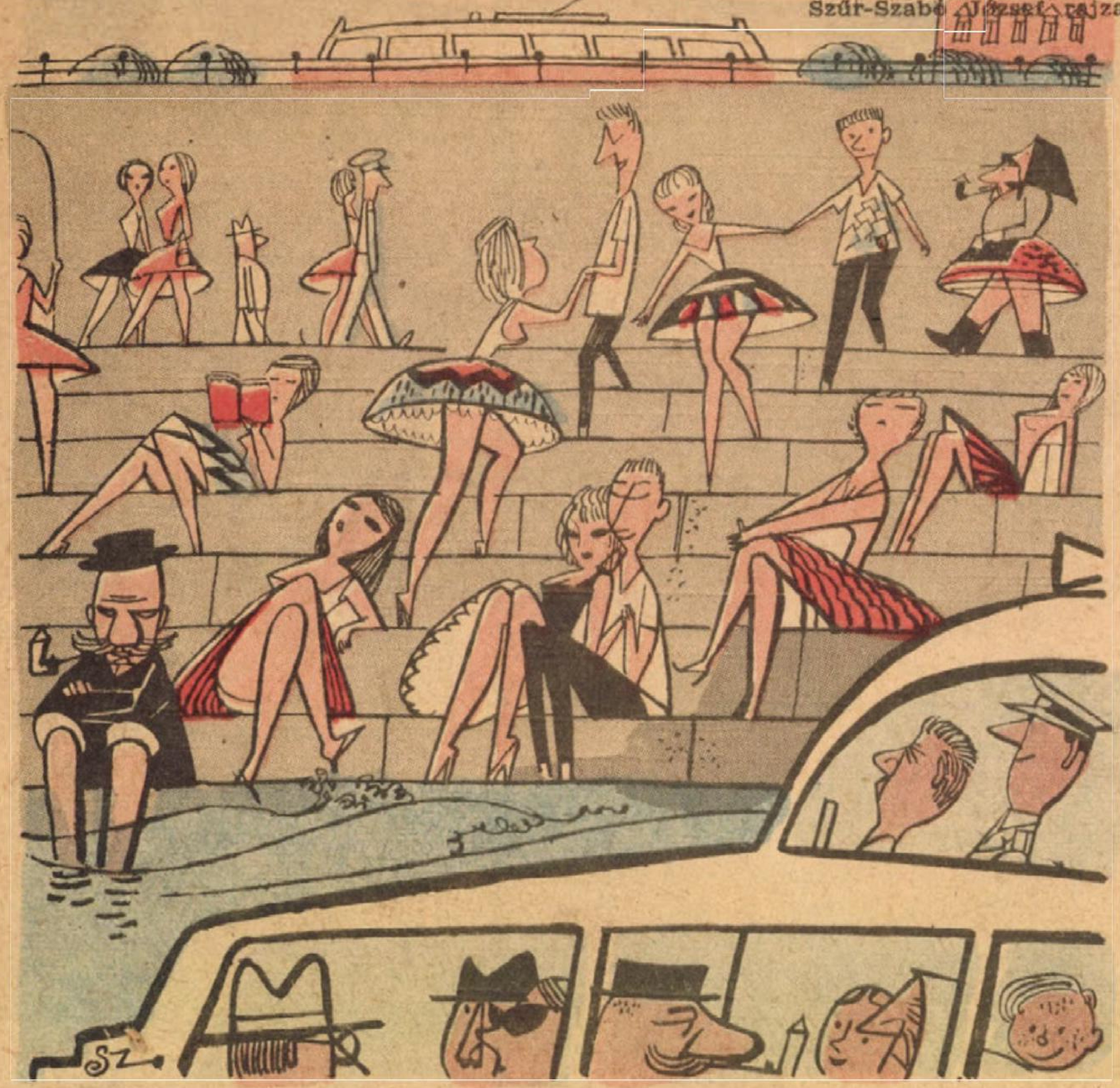

– Nem cserélnék egy tengeri úttal sem!

Vasárnapi probléma

A Ligetben a csónakháznál
Így szólt egy bácsi, de egy szuszra:
Tessék mondani, meddig kell még
Várakozni itt vízibuszra?

A vízibusz a Gellértnél van –
Csörditett rá egy öblös gége –
Tudom – mondta a bácsi –, ámde
A sornak talán itt a vége.

Hidvéghy Ferenc

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A tanító dolgozatot ad fel a gyerekeknek „Utunk az iskolába" címen.

Másnap átvizsgálja a füzeteket. Minden tanuló írt az iskolába vezető útról, csak éppen egyetlen kisfiú irkája maradt üres.

– Hát te miért nem írtál semmit?
– Mert ez nekem nem téma.
– Mi az, hogy nem téma?
– Én a pedellus fia vagyok.

Hentesipari tanfolyam

Pusztai Pál rajza

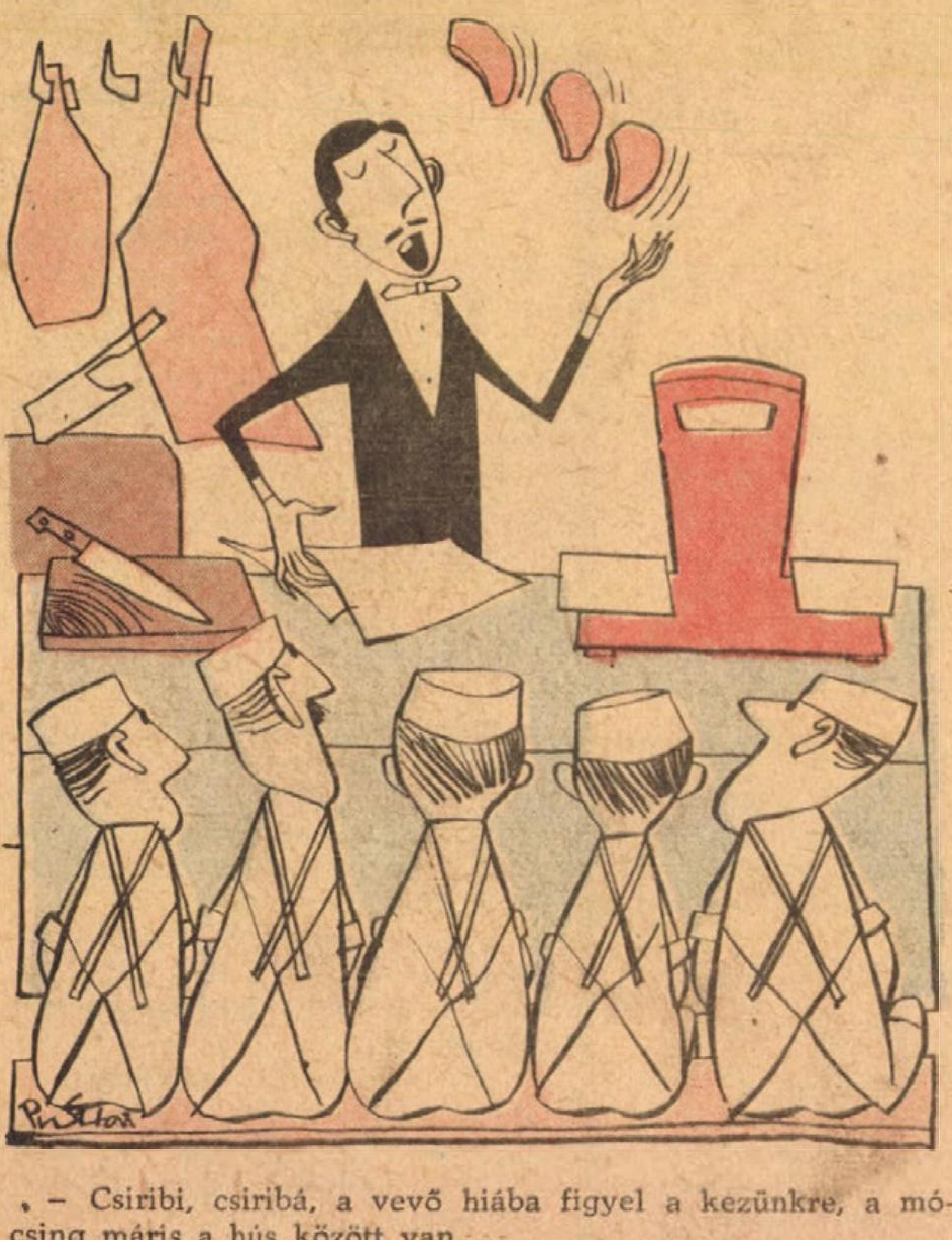

– Csiribi, csiribá, a vevő hiába figyel a kezünkre, a mócsing máris a hús között van . . .

Mindenben van valami rossz

Gerő Sándor rajza

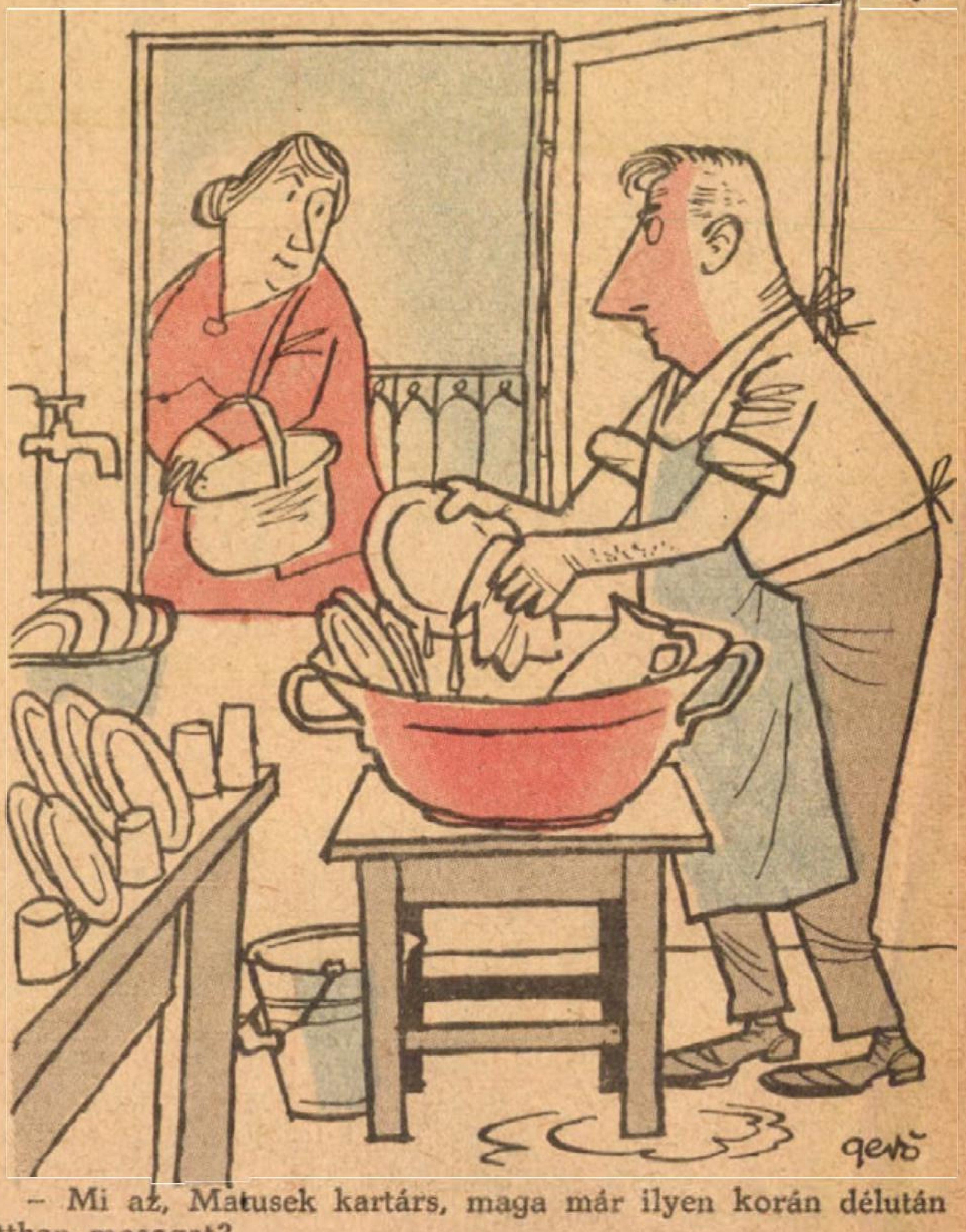

– Mi az, Matusek kartárs, maga már ilyen korán délután itthon mosogat?

– Igen. Tudniillik csökkentették a gyárban a munkaidőnket.

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel. 343—100, 142—220. — 60.3053 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.